

Groote brand te Amsterdam. — Ruïnestad Wisby op Gottland. — Feestviering te Zalt-Bommel. — Tenniswedstrijd Apeldoorn. — Jubileum Zeilvereeniging „Nieuwe Meer” — Nationaal feest te Parijs.

No. 6
(32)
9 Aug.
1922.

PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

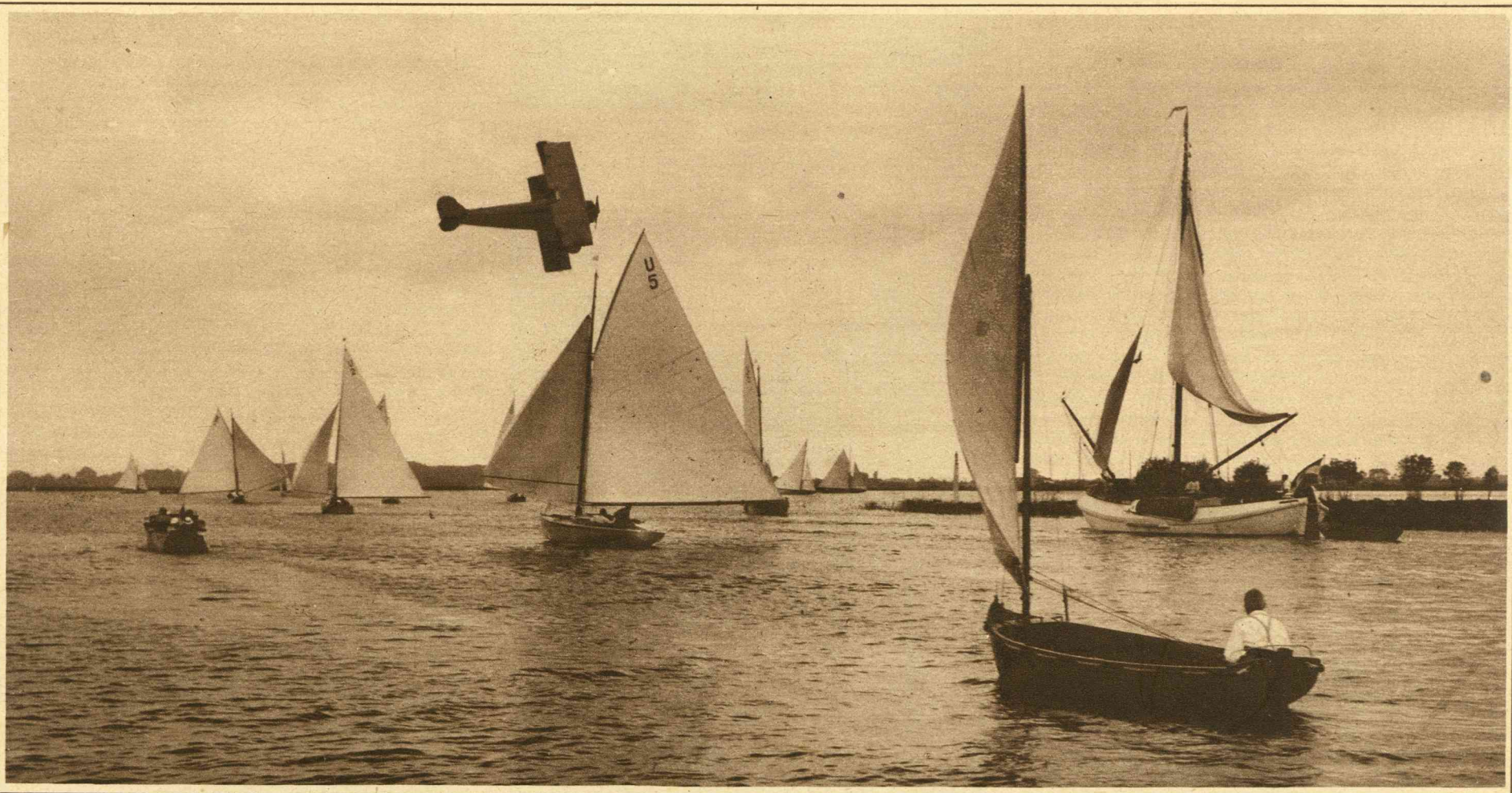
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

DE KAAGWEEK

De start der U-klasse.

Onze fotograaf volgde in een motorjacht de wedstrijden en kon o.a. ook dit eigenaardige moment in beeld brengen.

DE RUINESTAD WISBY OP HET EILAND GOTTLAND

Langs Wisby's wallen.

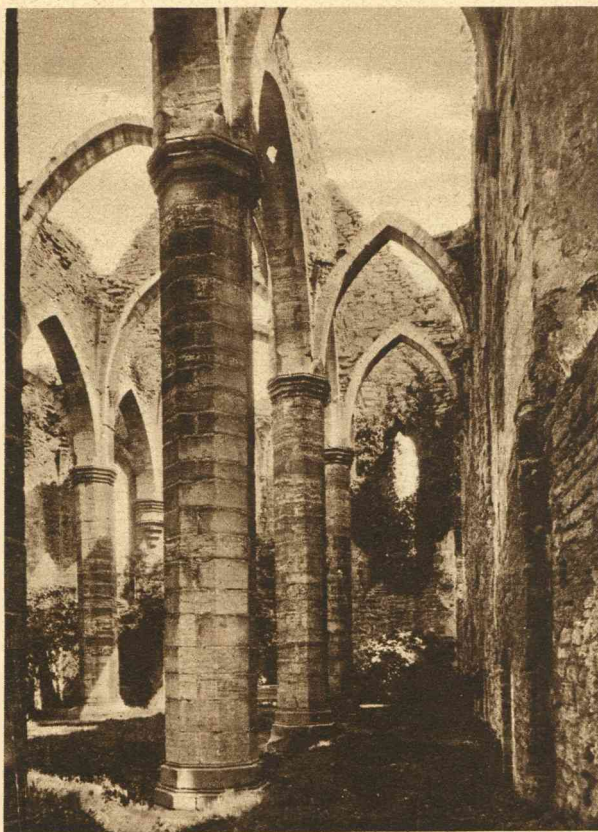

De „Murfallet" met den sagenrijken Jungfrutor net".

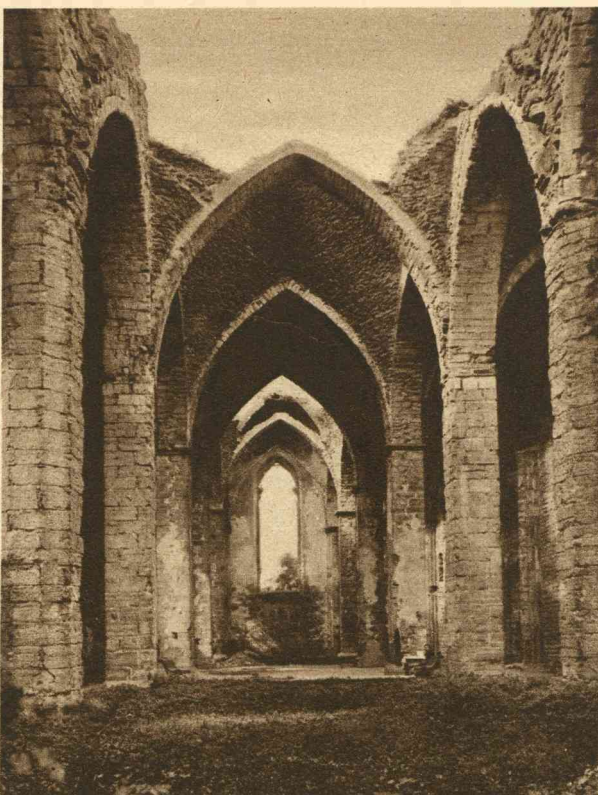
Under de merkwaardigste steden van Europa, mag men in de allereerste plaats zeker het weinig bekende Wisby op Gottland rekenen. Wat het stille Brugge is voor de verheerlijking der gildendagen in Vlaanderenland en het romantische Rothenburg o.d. Tauber voor de kennis der Zuid-Duitsche middeleeuwsche Kleinstad-beschaving, is Wisby in al zijn gestrengen ernst voor de geschiedenis en den triomf der Hooze Hanze. Het is de doode ruïnestad van het Noorden, die thans — als voor zeven honderd jaar — nog omsloten ligt binnen den hoogen wal der met 38 torens oversterke ommuring. In de jaren, waarin Holland nog voor een groot deel ontwoekerd moest worden aan de bare en onze tegenwoordige handels- en havensteden niet veel meer waren dan bevestigde visschers-plaatsjes bloeiden handel, kunst en wetenschappen reeds in het thans vergeten Wisby op Gottland.

De bestuurders der vrije handelsrepubliek hadden door het sluiten van verdragen met de Russische vorsten van Smolensk, Polozk en Witebsk in het verre Oosten, met Margaretha en Guido van Vlaanderen in het Westen, met de Saksische steden en de Noorsche koopvaarders zich privilegïen verworven, die hun stad maakten tot de grootste handels- en havenplaats der vroege middeleeuwen. Gekroonde hoofden, trotsche kerkvorsten, burgemeesters en schepenen van zoo menige stad op het Europeesche vasteland ondernamen de lange moeilijke reis om in Wisby hun belangen te bepleiten. Wisby's stadsrecht en vooral Wisby's zeerecht zijn de fundamenten, waarop het latere internationale handelsrecht gebouwd werd en in de Sankta Maria-Domkerk werd de Rijksschatkist bewaard. Daarin vloeiden al de gelden van Nowgorod en men wist ze er veilig in de kluis. Vier eerbare burgers, vertegenwoordigend de Duitschers op Gottland en de burgers van Soest, Dortmund en Lübeck hadden ieder een sleutel en waren ingewijd in de geheimen der Nowgorodsche schatkelders. Ook Groningen en inwoners van Utrecht behoorden in latere jaren tot de vereenigde Gottlandvaarders van het Heilige Roomsche Rijk en ook Nederland heeft, zooals de archieven uitwijzen, menig ondernemend koopman naar Wisby zien reizen om er voor zijn stad gunstige rechten te verwerven en er zelf handel te drijven met pelsjagers uit de Siberische poolstreken of kooplieden van Konstantinopel, het oude Miklagard.

Prachtige gildenwoningen verzezen er langs de opgaande straten en vrome bedehuizen werden allerwege gesticht. Op het Raadhuis vond men naast een Gottlandsche burger-vader ook een Deutsche burgemeester en 18 Raadsheeren zorgden met wijs beleid den bloei en vooruitgang van „de koningin der Baltische zee" steeds hooger op te voeren. Doch ook hier kwam na jaren van voorspoed de twee-

De gewelven van de St. Katharina, de schoonste van alle schoone Wisbyter kerkrüines.

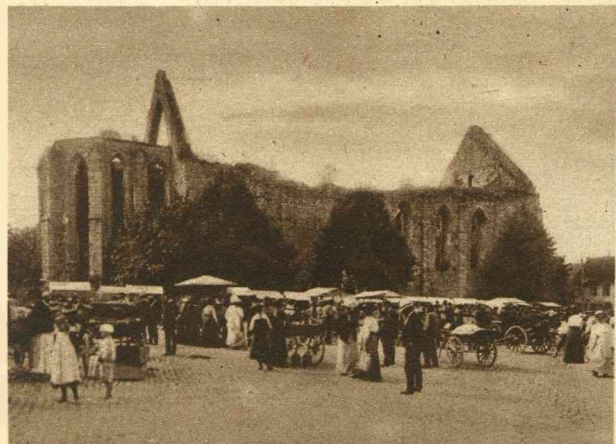
Het inwendige van de St. Olofskapel, gewijd aan Gottland's apostel.

dracht en de veete al wat opgebouwd was in moeizaam samenwerken op eenmaal vernietigen. Piraten verschenen voor de kust, krijgshorden vielen van de landzijde aan, een bestorming volgde, waarbij de onoverwinnelijk geachte omwalling op een plaats stukgerameid werd en de verheven tempels werden tot de ruïnes, die we thans in hun middeleeuwsche schoonheid nog bewonderen. De koopmanshuizen werden geplunderd en in brand gestoken, tien van de 48 waltorens werden geslecht, de welvaart en de handelsdrukte voor goed verjaagd van het eiland... maar de schoonheid bleef zich handhaven en weet ook thans u nog de ontroering te schenken van de cultuurtriomf der kerkelijke gothiek.

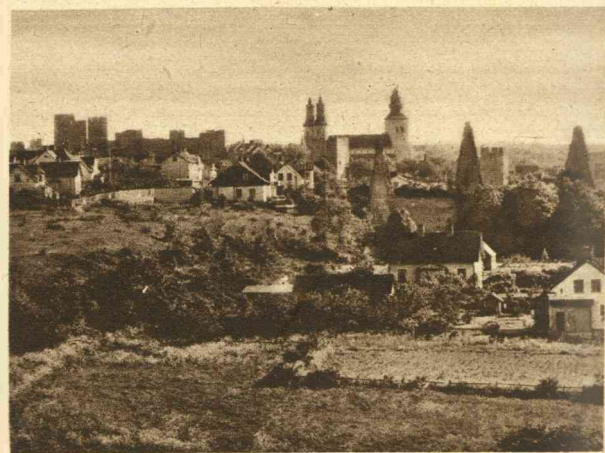
Wisby's bouwvallen geven nog heden ten dage de schoonste voorbeelden van een kerkenbouw die treft door zijn soberheid, die boeit door de trotsche hallen, gedragen door slanke peilers, die nu hun gewelven spannen voor een koepel van glanzend blauw, waarin des nachts de sterren twinkelen of de bleke glans van den Melkweg zich afteekent. Torens en daken zijn ingestort, maar meer dan één subtiel gewelf bleef er staan, meer dan één gothische raamroos teekent er haar blanke steenfiligrain tegen een parelmoeren hemelgewelf en als gigantische wachters staan er nog de zware vierkante torens naast de vele poorten, die zij trouw bewaken.

Na een slaap van vele eeuwen, waarin de natuur de oude ruïnes omkranste met een woud van breed-uitgespreide beschermende walnoten en tamme kastanjes, de steenen overtoegen werden met het grauwe en gele korstmos en tusschen de voegen de wilde roos en de kamperfoelie voedsel vonden voor ieder jaar rijker bloeiende guirlandes, waarin Wisby als een Doornroosje onder de steden wachtte op den Prins, die haar zou wekken, verscheen deze in de verpersoonlijking van het toerisme. Want het vreemdelingenverkeer heeft aan de oude stad weer nieuw leven geschonken en Gottland's Turistförening in samenwerking met het gezelschap „De Badande Vännerna" (de badende vrienden) hebben de belangstelling van het publiek weten te wekken, zoodat thans reeds duizenden en duizenden bevoorrechte stervelingen in Wisby hebben gedroomd en gepeinsd, zoo maar stil voor zich heen, over het verre verleden.

Allereerst zorgde men voor goede bootverbindingen met den vasten wal van Zweden, waar men te Kalmar en Nunesham aansluiting zocht met de spoorlijnen op Göteborg en Stockholm, ook trachtte men via Abö met Finland en over Riga met Rusland de oude relaties met het verre Oosten — thans in toeristischen zin — weer te heropenen, terwijl een verrukkelijke scherentocht van Stettin uit voorbij Borgholm en Cland tot lokkend einddoel had, het historische Wisby op het sagenrijke eiland Gottland. Het hotelwezen werd geheel ingericht naar de eischen, die

Buiten de bouwvallen wordt Markt gehouden, gaat het leven zijn gang

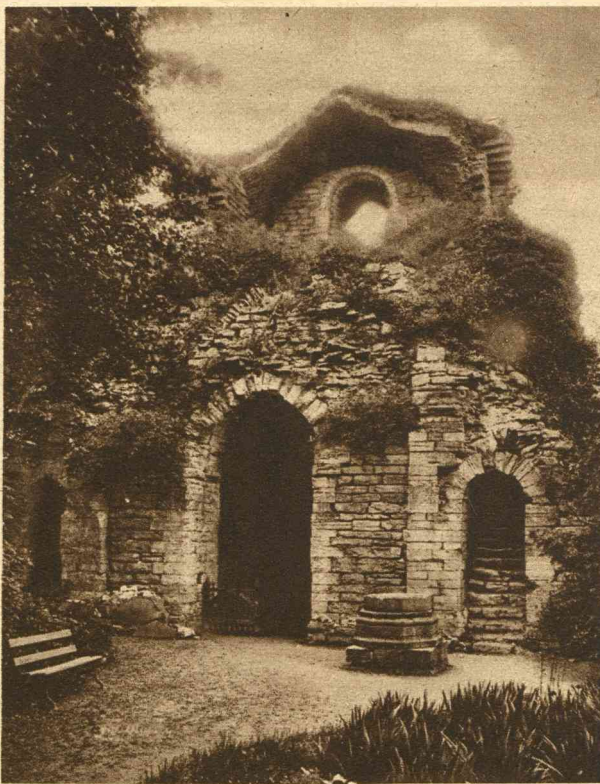

Panorama op de ruïnestad Wisby, gezien van den hoogen Galgenberg.

een op zijn comfort gesteld publiek gaarne vervuld zag en zoo herademde de vervallen doode stad, begon zij een nieuwe levensperiode, die van een vreemdelingen-lokkende toeristenstad. In de onmiddellijke nabijheid van den „Höglint“ — een steile rots met diepe spelonken, die loodrecht uit de groene wateren van de Oostzee oprijst — verrees een moderne badplaats „Kneipp-By“ en een paar honderd schreden voorbij de eerwaardige Trojeburcht werd temidden van weelderig bloemhout een paviljoen opgericht als zeer gezocht rustpunt op de rondwandeling in de idyllische Snäckg ardschagen. Zoo ontstond er een verjongd Wisby buiten de oude muren in de blijde natuur van het vroolijke eiland, zoo werd het den vreemdeling mogelijk gemaakt op zijn gemak te kunnen genieten van al wat het cultuurhistorische eiland bezit aan monumenten uit het verleden. En de betrekkelijk afgelegen ligging beschermt Wisby ten eeuwigen dage tegen de invasie van dagjesmensen, die er de sfeer met hun druk stadsgewoel zouden verstoren, verzekert Wisby dat haar schoonheden niet geprostitueerd zullen worden tot banale curiositeiten of vulgaire bezienswaardigheden.

Gij moet Wisby dan ook niet zien als een stad met een tiental merkwaardige vervallen tempels, met enkele koopmanshuizen als „de apotheek“ en „Burmeisterhuis“, met een strategisch-interessante omwalling en een glorieuse domkerk, want Wisby bezit meer dan ruïnes en gerestaureerde bouwfragmenten. Wisby tóch is de stad van de roode zonsoudergangen en de goudglanzende midzomernachten, van de walnoot-dreven en de bloemrijke promenades langs het Oostzeestrand, ook de stad van de door populieren overschaduwde straatjes, die van den haven opvoeren naar de hogere gedeelten en hun weg zoeken door schilderachtige kerkhofpoortjes en langs smalle trappen, uitgehouwen in de brokkelige kalkrotsen. Het is de stad van de kleine huiskes der tegenwoordige bewoners, die bescheiden zich aaneenrijen in de donkere schaduwen van machtig-oprijzende kerkgebouwen en die in hun kleine tuintjes de mildheid van het Gottlandsche zeeklimaat demonstreeren in de weelde van bloeiende akeleien en pioenen. De zoeteruiken van acacia's en vlierbloesem vervullen in midzomertijd de zweele atmosfeer heel den lieven langen dag tot ze

kruis als een sober gedenkteeke voor de helden, die hun leven gaven voor het behoud der vrijheid, hier moet de jonkvrouw levend ingemetseld zijn als straf voor haar misdaad. De Jungfrutornet draagt haar naam ten eeuwigen schande. Of de Wisbyten werkelijk door het verraad van een meisje hun stad verloren hebben, of de archeologische onderzoekingen inderdaad de beenresten van een ingemetseld meisje aan het daglicht hebben gebracht? Och laten wij hier in de Studentallee niet alles willen weten uit het vaagkleurige verleden, maar gunnen wij de ruïnes de sagen en legenden en scheppen wij ons zelf al voortwandeland onwenzelijke visioenen. 't Gaat er in Wisby toch immers om stil te mogen genieten van mooie dingen in een waas van onwaarschijnlijkheid gehuld. Gij wilt immers in Wisby zien de sagenstad der ruïnes en wilde rozen? Welnu neem dan op gezag van een ouden archivaris aan, dat hier in donkere winternachten nog het geklaag vernomen wordt van de jonkvrouw, die haar zielesmart uitschreit. Maar de witte

In de trotsche kathedraal van Sint Nikolaas.

De kruittoren, het oudste deel van Wisby's omwalling.

De ruïnes liggen er temidden van welig geboomte aan de groene Oostzee.

eerst in den heel vroegen ochtend door een zachte bries meedragen worden over de walmuren naar zee. Zoo is Wisby niet alleen een cultuurhistorisch monument van allergrrootste waarde voor onze kennis der middeleeuwen, niet uitsluitend een ideaal openluchtmuseum maar bovenal door zijn verrukkelijke ligging en zijn heerlijk klimaat een stad van stemmingen, waarheen ge moet opgaan in volkomen rustigheid en met algeheele overgave.

Reeds van verre zien we de torens rijzen van de Sankte Maria. Vreemd contrasteeren hun wereldsche rococospitsen met den soberen eenvoud der vierkante gevechtstorens, die in statige rij op indrukwekkende wijze het verloop van de ringmuren aangeven. In hoefijzervorm over een lengte van 3600 Meter zijn zij nog vrijwel intact bewaard. Ofschoon men hun beginpunt reeds zoeken kan in den romantischen tuin van het Burmeisterska huset, waar ge achter het schuurtje, een juweel van vakwerkbouw, onder het lommer van overhangende gouden regen de eerste verweerde muurresten aantreft, zoo treden ze uit hun bescheidenheid van tuinmuur toch eerst bij het zware kruittorengedeeft naar voren in hun aloude functie van weergang. De kruittoren (Krutornet) is in zijn gesloten vierkante verschijning een der merkwaardigste bouwerken, die de middeleeuwen ons hebben nagelaten. Het is een onverzettelijke steenkoloss, die eerst onder het torendak een aantal spieraampjes heeft, waardoor men een groot deel van het eiland kan overzien en reeds van ver het naderen van schepen kan bespeuren. De wanden zijn opgetrokken in den grauwen Gottlandschen kalksteen, die in ongelijk-gehakte brokstukken opgestapeld is tot den gigantischen hoekpeiler van Wisby's machtig-imponerende vestingmuren.

Door het gothische visscherspoortje kan men komen op den strandweg — een met zeer veel bloemheesters omplante strandboulevard, — die zijn harmonische afsluiting naar de stadszijde vindt in den door zware noten- en kastanjeboomen overschaduwde muur. Twee poortjes een hangtoren en de „Murfallat“ brengen een rhythmische beweging in het bouwwerk en de sage scheidt er de sfeer van de romantiek. In de bange dagen voor St Jacobus 1361 moet een Wisbysche maagd de stad verraden hebben aan den Deenschen Koning Waldemar Atterdag. Ginds in het bloemrijke veld ten Noorden van de stad staat er het Waldemar

meeuwen brengen haar bedde om verlossing niet naar de stad, die door haar in het ongeluk werd gestort, maar geven ze prijs aan de verre zee met haar onstuimige golven. En de romantische archeoloog Dr. Wennersten, die er onder het Waldemakruis 250 geraamten opgegraven heeft en die op zijn nachtelijke zwerftochten wel degelijk de smeekbeden van de jonkvrouw heeft gehoord, volhardt in een ongenaakbaar stilzwijgen. En zoo zullen nog generaties toeristen na ons de jonkvrouw kunnen beklagen, wier geest geen rust kan vinden in den zwijgzamen Jungfrutornet.

Aan het einde van de Studentallee maakt de omwalling plotseling een hoek van 90 graad en zien we voor ons heel een rij van zware torenpoorten, die langs den „Norder“ — en „Oster Gravar“ het standbeeld beheerschen. Door een lusthof van wilde bloemen en weelderig struikgewas betreden we de bochtige paadjes, die schuilgaan onder een dek van bloeiend vlier en wilde roos en die langs een rotsachtige dalinzinking u al klimmend en klauterend zullen brengen bij de drie galgenpeilers, welke tot ver in het ronde getuigen van het gericht dat hier vroeger gehouden werd.

Van dit punt geniet men uit de hoogte wel het mooiste panorama op Wisby als ruïnestad. Al de klimop-omlommerde muurresten beuren hun geweldige ruïnes boven het groen der talrijke tuinen en de daken der bescheiden woningen. Op den voorgrond de daklooze schuurkerk van Sankt Jöran, ginds achter de domkerk de beide kapellen van St Lars en St Drotten, meer in het stadscentrum de edele bouw van de Sint Katharina, ook zonder dak, maar 'n al zijn verkomering toch gewaardeerd als de schoonste van alle schoone Wisbyter ruïnes. Buiten zijn muren wordt er gehandeld, verrijzen op Marktdag kraamjes en tentjes, stalletjes en karren met witte zeilen. Want de Sinte Katharina staat op de Grootte Markt en het leven gaat er buiten de ruïnes zijn gang in den rustigen tred van het eilandbestaan.

Maar in de mosgeplaveide hallen heerscht nog het middel-euwsche verleden, daar bespeurt men nog den geest van hen, die hier in hun leefregel den heiligen Fransiscus van Assisië navolgden en er hun gebeden ten hemel zonden voor Wisby's heil. Nog streven er de slanke achthoekige peilers tientallen meters omhoog, nog ontmoeten de ranke spitsbogen elkaar in de eenvoudige kapiteelen. En nu mogen vrij de duiven in en uitvliegen, de kamperfoelie zijn nagelkruidbloemen trossen om de vensterlooze apsisramen, nu moge er zelfs een stalletje van prentbriefkaarten en souvenirs brutaalweg gepoot staan tegen een der pilaren, voor hem of haar, die Wisby weet te verstaan als de wondere stad, waarin alles als met een droomlicht overtogen is, blijft de Sinte Katharina ondanks alle verval de reliekschijn van het eiland, den skönaste bland de sköna“, de schoonste onder de schoonen.

DE EERSTE SCHADUW

Schets van illusie: door Theo van Emmen

Om acht uur hadden ze afgesproken.

Nou, ze was op tijd hoor! Ze had zich nog wel wat moeten haasten en van moeder een standje gehad, dat ze haar niet had geholpen met het vatenwasschen, maar dat

Het jonge strandleven in de oude stad Wisby...

was zoo erg niet, dat had ze wel voor hem over, voor Freddy, haar Fred.

Als hij nu maar gauw kwam, 't zou wel, ze brandde van nieuwsgierigheid en verlangen want had hij haar niet 'n laatsten brief vol extase geschreven, dat z'n patroon krachten zocht, om voor de zaak naar Amerika uit te zenden, en dat hij als een der eersten op de daarvoor bestemde kandidatenlijst stond?

En gister nog, had mijnheer Eckers, zijn afdeelingchef hem even apart genomen en hem gezegd, dat hij tot een der meest uitverkoren employés behoorde.

Nou, z'n aanstelling kon dan elk oogenblik afkomen, misschien had ie hem al bij zich.

„Verbeeld je,“ dacht ze, Freddy naar Amerika en dan elke maand een brief waarin hij z'n goede succes meldde, en als hij dan weerkeerde zij hem opwachting aan de boot, met mooie bloemen hem verwelkomend en hij zeggend:

„Dag Rosy, dag mijn lieve meid, ben je daar weer? Heb je het stil gehad terwijl ik weg was? Ja hoor, nu verdien ik veel geld en gaan we spoedig trouwen.“ En ze stelde zich in gedachte reeds voor als toekomstig bruidje, afdalend in plechtige houding het bordes van 't stadhuis, nageoogd door veel belangstellenden, in een coupeetje stappend, geurend van zoete rozen.

„Was, het maar zoo ver, dacht ze. „Heerlijk,“ Rusteloos volgden haar oogen de telkens opnieuw aankomende tramwagens. Hij moest van de buitenstad komen, ze zou het hem dan maar niet kwalijk nemen, als hij wat te laat kwam, want 't was nog een heele rit.

Maar nu scheen 't of ze vanavond geen geduld meer bezat om erg lang te moeten wachten.

Het gewemel der stadsmensen, en het aanhoudend geschreeuw der krantenjongens met hun avondbladen begon haar te vervelen.

Ze werd ongeduldig, haar oogen zochten hem.

Daar kwam wéér een tram en wámpel nu stond hij op het achterbalcon, wuifde haar al van verre toe... en had ze goed gezien, wapperde er in zijn rechterhand niet iets wits? Ja, hoor, ze vergistte zich zoo gauw niet.

Daar was ie, Fred in z'n nauwsluitend blauw colbert-costuum, met beige slobkousen aan en een stroehoed op. Jongeman van in de twintig.

Haastig liep hij op haar toe, wilde haar de hand drukken,

zij sloeg daar echter geen acht op, keek hem dadelijk vragend aan.

„Kijk eens” riep hij overmoedig vol vuur en levensvreugde, „hier heb ik m'n aanstelling. „Kindje, kindje, wat zal dat papier ons beiden nogeens gelukkig maken.”

Ze kon 't haast niet gelooven nu 't toch werkelijkheid geworden was, kon geen woorden vinden om hem geluk te wenschen, keek hem slechts met innige warmte aan.

„Zullen we maar naar een bioscoop gaan?” zei hij vroolijk. „Goed” antwoordde Rosy achteloos, eigenlijk had ze hem maar half verstaan, want een blij stemmetje, heel binnen in haar riep zachtkens:

„Freddy naar Amerika, veel geld verdienen en samen gelukkig worden”.

Ze gingen een cinema binnen, vonden twee plaatsen in een hoekje van de zaal, en zetten zich daar in teedere omstrengeling naast elkander neer.

„Zeg boy,” zei ze plots, „wanneer ga je nu weg?” „Leveling,” antwoordde hij, haar in-verlangend van terzijde aanblikkend, „over veertien dagen gaat er weer 'n boot, en als ik nog tijdig passage kan krijgen, neem ik die eerste gelegenheid maar waar.”

„O, hoe heerlijk,” zei ze, „en mag ik je dan naar de boot brengen, en dan zal ik bij mijn thuiskomst bidden, voor je behouden aankomst en dat je maar veel geluk mag hebben.”

Dit alles, och 't kwam zoo oprecht uit haar hartje, maar 't was zoo goed gemeend, o zoo goed gemeend.

Fred kon zich niet weerhouden haar klein bleek gezichtje even tusschen bei z'n groote handen te nemen en haar woorden, die innig lieve woorden, die zoo vol liefde en kinderlijkheid waren, met een kus te beantwoorden.

Zoo droomden ze beiden nog een poosje voort, totdat de voorstelling geëindigd was.

Buiten gekomen, viel er een fijne motregen. Ze waren zoo van elkander vervuld, dat ze zwijgend naast elkaar voortliepen, totdat ze Rosy's woning bereikt hadden.

„Dag lieve Rosy,” zei hij zacht „dag lief klein vrouwtje, slaap wel, en droom maar veel, van mij en van de hooge huizen in Amerika.”

„En van ons toekomstig geluk,” onderbrak Rosy z'n woorden terwijl tranen haar in de oogen stonden.

„Wat zie ik daar,” zei Fred, kwassie boos, „traantjes,

Arme kleine idealiste!

Ze sloeg de handen voor de oogen, steunde met haar donker kopje even op de rommelige tafel en snikte zacht, in droeve pijnlijkheid. . . .

't Was nacht. In haar klein kamertje lag Rosy hevig schouderchokkend, het gelaat diep verborgen in haar hoofdkussen.

Daar was het grijnzend tot haar gekomen, 't monster van desillusie dat altijd weer z'n gevreesden intocht hield in ieder menschenleven.

O, wreede werkelijkheid, die aan ieder mensch z'n schoonste verwachting ontnemt.

„O, Freddy,” snikte zij, „blijf toch bij me, bij mij, bij je kleine Rosy. . . .”

Er kwam geen antwoord op haar smeekingen, 't was nacht, alles om haar heen was in grijze rust gedompeld, geen geluid liet zich hooren.

Vele menschen omringden haar, en toch voelde zij zich armzalig en droef verlaten, na die wreede meedoogenlooze openbaring. . . .

Toen Rosy zich den volgenden ochtend vroeg naar haar werk begaf, had zij haar gewone opgewektheid weer herkregen, en toen ze voor haar tafeltje gezeten, de toetsen van haar schrijfmachine onder haar vingers hoorde tikken, klonk haar dat als muziek in de ooren, begeleid als door een stem, die haar weer aan Fred en hun toekomstig geluk deed denken.

Maar hoe ze ook zou trachten de illusie aan al dat schoon en toelachend toekomstige te behouden, de eerste schaduw lag over haar jong, nog droomend leven. . . .

DE NIEUWE REVUE

DOOR ELISE WESSELINK-RUTGERS

Wout Hoff's zooveelste novelle was de wereld ingezonden. Zijn vorige geesteskinderen hadden onveranderlijk een rondvlucht gedaan naar al de uitgevers en redacties, die daarvoor in aanmerking kwamen, met roerende getrouw-

„Ja, ja!” suste hij. „Ik weet het immers wel! Ik zal natuurlijk mijn belofte houden, maar. . . .!”

„Geen maren!” donderde het koor.

„Goed, geen maren! Ik wil alleen even opmerken, dat eenig geduld noodzakelijk is!”

„Waarom?”

„Ik heb het honorarium toch nog niet in mijn zak!”

„Wat hindert dat? Die redactie is zoo „safe” als de Nederlandsche Bank!”

„Jawel, maar het loopt tegen het einde van de maand!”

„Uitvluchtjes! Zoo krap zit je niet, dat je niet een of ander beertje wat langer kunt laten brommen!”

„Fiat!” zei Wout Hoff na eenige nadenken.

Hij was jong, geestdriftig, dronken van succes! Hij zag een lokkend verschiep van gouden bergen en, wat hij voor zijn jolige, alleen de oppervlakte bekijkende vrienden verborgen hield, hij zag ook in dat verschiep een bescheiden lauwerkrans, hem door Kalliope zelve om de slapen gelegd!

„Fiat!” sprak hij. „Wat dunkt jullie van de nieuwe revue?”

Stormachtige toejuichingen volgden.

De nieuwe revue was schitterend gerecenseerd. De vriendenkring had met begeerige oogen de kleurige aanplakbiljetten bestudeerd, waarin wonderen van oogentstrelende kunst en van satyriek geestigheid werden beloofd aan degenen, die zich een entrée in het prijzige theater konden betalen.

Geen enkele stem verhief zich tot tegenspraak. Allen waren overweldigd door Wout Hoff's edelmoedigheid.

Hij had hun immers alleen maar een extra-tje, — een zeer rekbaar en samenpersbaar begrip, dat zelfs op een rondje aan de biertafel toegepast had kunnen worden, — beloofd, zoodra ééne zijner novellen op haar rondvlucht ergens anders dan in het eigen nest blijvend onderdak zou hebben gemaakt!

De nieuwe revue!

Het was bijna niet te gelooven!

Wout Hoff werd als een held geëerd!

„Je moet vooruit plaatsen nemen!” adviseerde een stem.

„Natuurlijk! Wij moeten goede plaatsen hebben en vooral allen bij elkaar!”

Bij het afscheidnemen dien avond was vastgesteld, dat

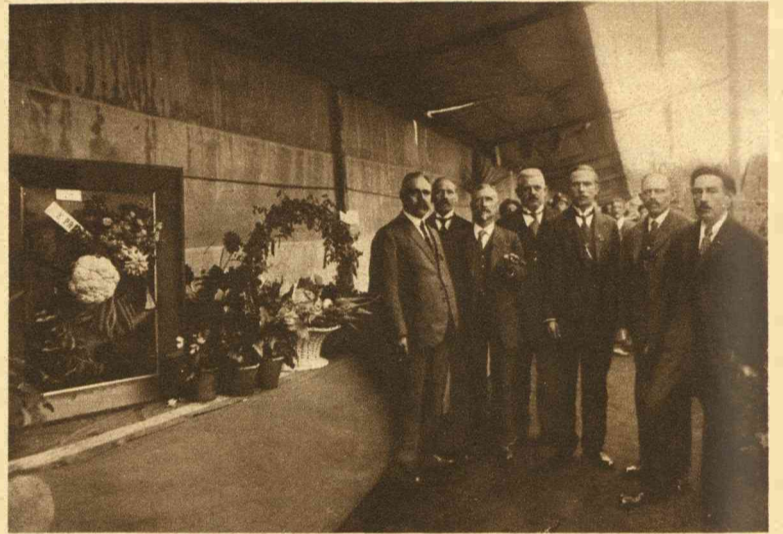

Links:

Prinses Andrea, de nicht van den vroegeren Tzaar van Rusland is thans te Parijs werkzaam als teekenaar van modeplaten.

Rechts:

Een decoratief „schilderij” van groenten vervaardigd voor den wedstrijd naar aanleiding van het 13-jarig bestaan der „Volkstuintjes” te 's Hage. De 6 voormannen der afdeling groenten.

gaww weg hoor, want anders ga ik zonder nachtkus van je heen.”

„O jongen,” lachte ze door haar tranen heen, „ik ben toch zoo trotsch op je, mijn groote jongen.”

't Was al laat geworden. Nog eenmaal hebben twee jonge menschen, beiden vol illusie voor de toekomst, elkander in de oogen gezien, hun zielen negen elkaar toe, hun lippen vonden elkaar in een innig liefdevollen kus, . . . de sterren fonkelden.

„Dag jongen,” zei ze nog, terwijl ze den sleutel in de voordeur omdraaide, „slaap wel.”

„Dag lieve mooie Rosy!”

Met een slag viel de deur in het slot. Het was stil. . . .

Een mooie avond, van in-gelukkig samenzijn van twee gelieven, ze was weer voorbij. . . .

Boven gekomen, ontstak Rosy de lamp, in de sober gemeubileerde huiskamer, hing hoed en mantel weg en sloot de deur achter zich dicht.

Op tafel stonden twee bordjes, zorgvuldig over elkaar gezet, met haar avondboterham, benevens een glas melk.

Moeder was al naar bed. 't Was ook al laat geworden, maar Rosy voelde geen moeheid, haar gedachten waren nog geheel en al bij Fred.

Ze zette zich aan tafel neer, en begon te eten, terwijl ze nu en dan even droomend in het groenachtig lamplicht staarde.

Daar hoorde ze plots het stemmetje weer, maar nog sterker als tevoren:

„Freddy naar Amerika, veel geld verdienen en samen gelukkig worden”.

Doch onmiddellijk daarop scheen het alsof die stem in dreigende, wreede openbaring doorsprak:

„Er zijn veel mooie vrouwen, daar. Zij zullen „jouw” Fred opeischen, zij zullen hem tot zich lokken en machteloos zal hij er tegenover staan.”

O, hoe kwamen deze woorden nu zoo opeens in haar gedachtenkring!

't Moest wel, 't moest!

Fred zou daar toch ook afleiding zoeken, het kan daar niet langs je heengaan, al had je nog zoo'n sterken wil.

Thans stonden deze woorden als een dreigend voortekken van telkens naderend onheil in haar geheugen geprent.

heid telkens terugfladderend naar het nest, waarin zij waren uitgebroeid, waarin een achterafhoekje ten slotte hun laatste rustplaats werd.

Iedere uitvlieger werd door hoopvolle verwachtingen vergezeld; iedere thuiskomer met wrokkende somberheid begroet. De duur van die somberheid was steeds bij uren te berekenen, haalde nimmer de vier-en-twintig; Wout Hoff was een optimist van de allertaaiste soort!

Zijn vrienden deelden steeds zijn hoopvolle verwachtingen, deelden ook zijn somberheidsstemmingen, waaruit zij tegelijk met hem weer opdoken op de golven, aan de nimmer verdrogende bron van zijn optimisme ontsproten.

„Deze doet het zeker!” had Wout Hoff verklaard, toen hij zijn zooveelste novelle in de veilige diepte van een pas geleegde brievenbus had laten glijden, waarin zij hoorbaar op den bodem was neergeloft.

De hem vergezellende vrienden hadden zijn woorden met nadrukkelijke hoofdknikjes onderstreept.

En zij hadden gelijk gehad!

Deze deed het!

Wout Hoff meende te droomen, toen hij nog geen week later een brief ontving met de verrassende mededeeling, dat zijn novelle ter plaatsing behouden was, — zooals de ge-ijkte term luidt.

Hij schreeuwde zijn vrienden het goede nieuws in het gezicht; hij zag, dat zij hem ijlhoofdig geworden waanden en wierp hun het blanke, knisterende papier toe, waarop in machine-schrift, dat voor de eerste maal iets van zijn koude, gevoellooze strakheid verloren scheen te hebben, gedrukt stond:

„Mijnheer, tot ons genoegen kunnen wij u mededeelen, dat wij uw novelle ter plaatsing in ons tijdschrift behouden hebben!”

De brief ging van hand tot hand, keerde terug naar Wout Hoff, die opnieuw de paars-blauwe lettertjes met liefdevolle oogen bekeek, hoewel hij die paars-blauwe kleur door jeugdremiscenties aan roode kool steeds had gehaat.

Na de eerste stilte der verbazing werd de eenzame kamer van Wout Hoff een pandaemanium, waarin een koor van stemmen opklonk; ieder der aanwezigen trachtte voor zich den boventoon te veroveren!

Wout Hoff hief afwerend zijn handen omhoog, bedekte er ten slotte zijn bedreigde ooren mede.

Wout Hoff den volgenden dag in het vrije koffie-uurtje de met zorg gekozen plaatsen zou gaan nemen, dat de vrienden om half acht in zijn kamer bijéén zouden komen, om zich gezamenlijk naar den tempel der „vroolijke” Muzen te begeven.

Na het vertrek van de vrienden nam Wout Hoff een potlood en een stuk papier; hij rekende eenigen tijd; het resultaat was niet zoo ongunstig, dat het zijn optimisme vermocht te knauwen; zielsvergenoegd legde hij zich ter ruste.

Den volgenden dag kreeg hij na eenig gehaspel met een onwelwillenden bureaucrat de begeerde plaatsen.

Om half acht verschenen de vrienden, netjes gekleed, zich spitsend op de komende revue-geneugten.

Zij bleven als even zoovele zoutpilaren op den drempel van Wout Hoff's zitkamer staan.

Wout Hoff zat aan de tafel, zijn ellebogen steunend op het onvriendelijke, gladde hout, zijn armen als paaltjes opgericht, zijn kin rustend op zijn gebalde vuisten, zijn oogen strak starend als het noodlot.

Na enkele seconden kwam er weder leven in de beweginglooze groep; de jongste, spontaanste der vrienden waagde een vraag.

Tot antwoord wees Wout Hoff's vinger op een op de tafel neergekwakten brief.

De vrienden lazen:

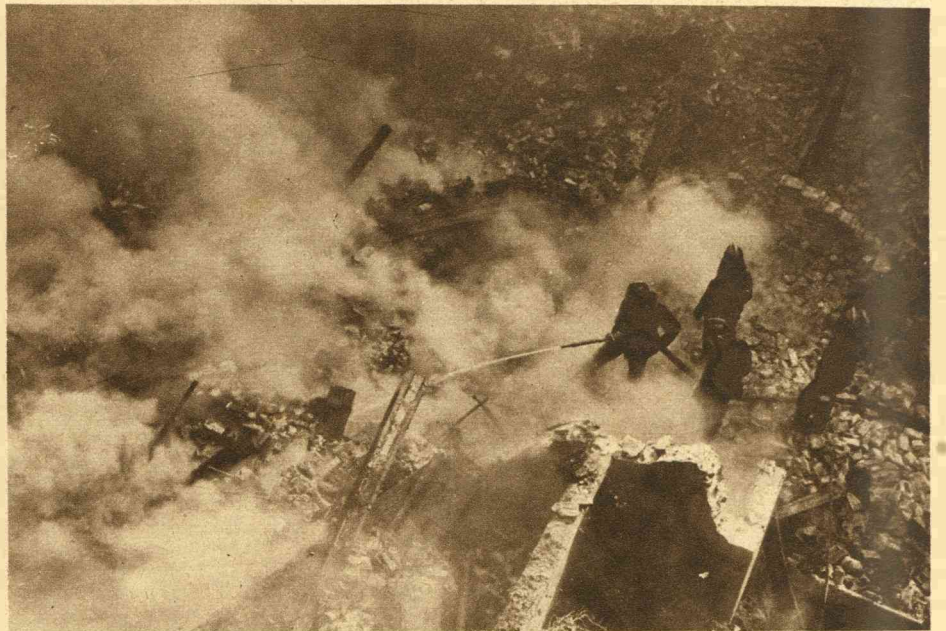
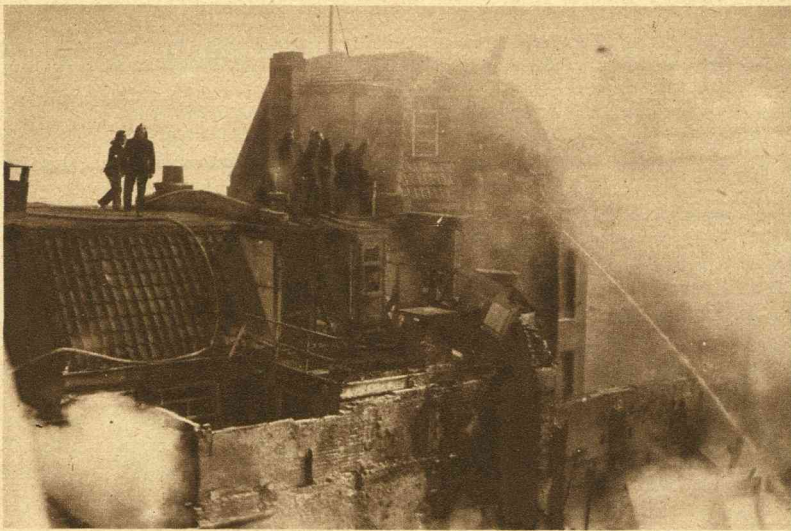
— „Mijnheer, door een onbegrijpelijke vergissing onzerzijds werden de enveloppen van twee gereedliggende brieven verwisseld. Uw novelle is tot onzen spijt „niet” voor opname in ons blad geschikt. Wij bieden u onze beleefde excuses aan!” —

Wout Hoff vond de nieuwe revue lang niet zoo geestig, als hij had gehoopt en verwacht!

De spot der dwazen geeft den wijze kracht.

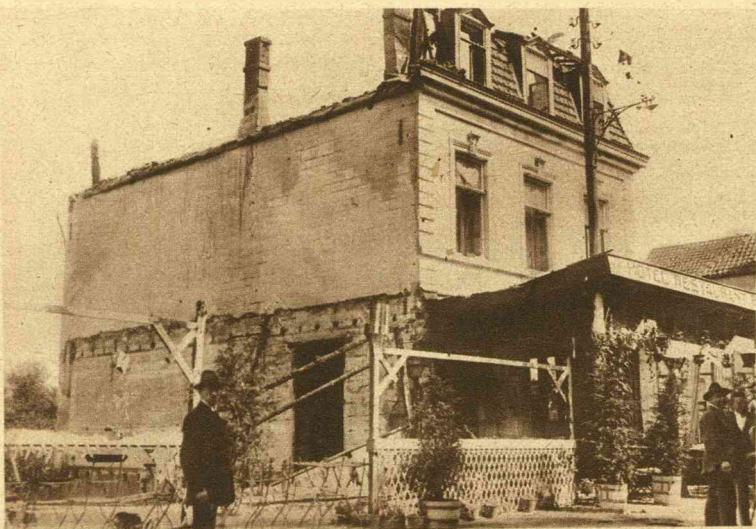
Het jagend zoeken naar genot maakt moede; in de stille ontbering ligt veeltijds 't geheim van 't stil en ongezocht genot.

ONTZETTENDE BRAND TE AMSTERDAM

In de Twentsche Chemicaliënfabriek van Assendelft en Dammers, Plantage Kerklaan 31 heeft op 2 Aug. een enorme brand gewoed, zooals in jaren niet plaats had. Het pakhuis, gevuld met olie, vaseline, benzine, terpentijn, naphtha en zwavel werd een prooi der vlammen. De brand brak 'smorgens half tien uit en duurde tot laat in den middag, dankbaarder voedsel dan hier aanwezig was kan vuur zeker niet vinden. Omliggende huizen, winkels, café's, de Israëlitische Bijzondere School en de Herst. Apost. Kerk hebben door water, vuur en rook véél geleden. Zelfs „Artis” liep gevaar door de brandende stukken asphaltpapier en hout, die door ontploffingen de lucht werden ingeslingerd. De Amsterdamsche Brandweer

heeft haar naam weer hoog gehouden; met onversaagden moed hebben de dapperen, bij wie zich gevoegd hadden de mannen die dezen dag vrij waren en gepensionneerden, onder oppercommando van den w.n. Commandant, den heer Lodewijks, den strijd gestreden tegen het allesverwoestende vuurmonster. Tal van autoriteiten waren aanwezig. Enkele brandweermannen werden licht verwond. Het terrein van de ramp was door de politie behoorlijk afgezet daar neervallende brandende stukken en instortende muren groot gevaar opleverden. De activiteit en onverschrokkenheid van onzen fotograaf, die alle gevaar trotseerde stellen onzen lezers in de gelegenheid een indruk te ontvangen van de groote ramp.

Brand te Valkenburg (L.).

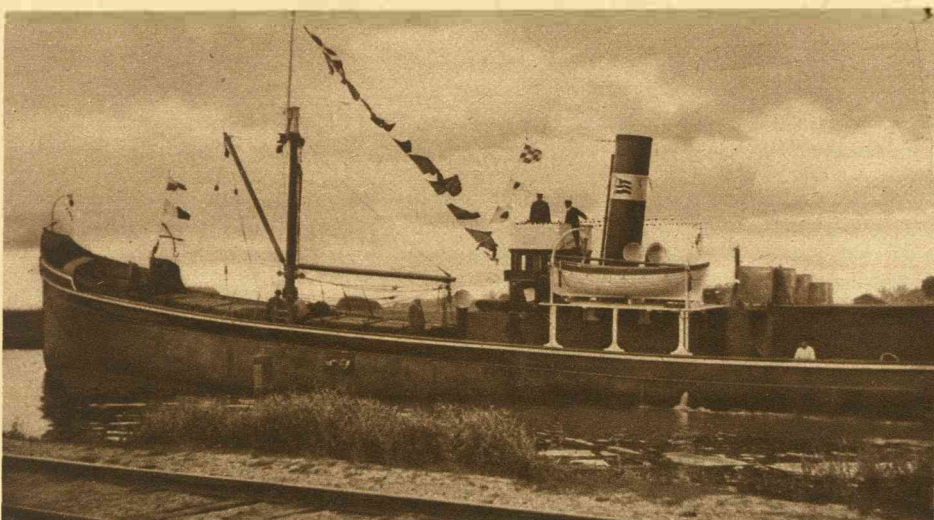
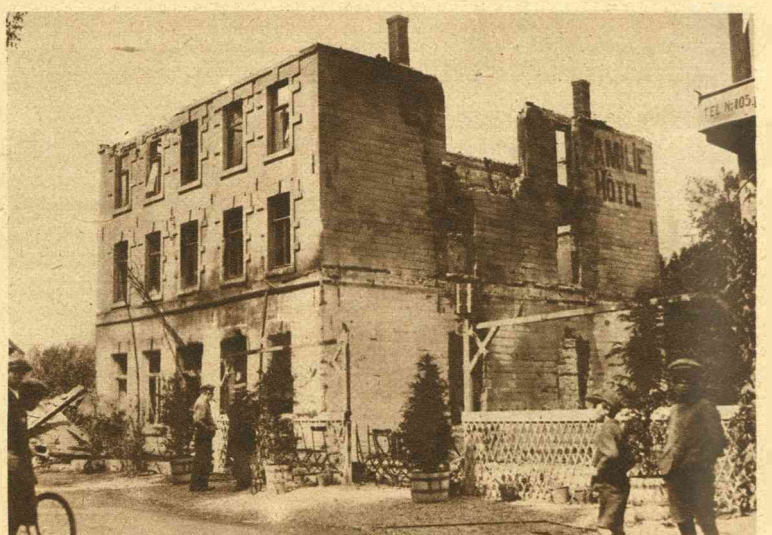
Door een ernstigen brand die ontstond in het Cabaret, zijn twee Hotels afgebrand i. l. 1 Augustus.

Links;

Hotel en Cabaret „Rozenhof”.

Rechts:

Hotel „De Leeuw van Vlaanderen”.

Londen—Alkmaar.

Een tot vrachtboot omgebouwde trawler is te Alkmaar in de vaart gebracht om een geregelde en directe goederendienst met Londen te onderhouden. Op 31 Juli maakte de „Alkmaar” de eerste reis.

Jüdisches Künstlertheater.

Bij de huldiging ná de afscheids-voorstelling in den Holl. Schouwburg te Amsterdam werden de kunstenaars toegesproken Louis de Vries X, de geniale vertolker van „Vader Lehman”, was zeker wel de aangewezen en meest bevoegde Hollandsche kunstenaar om regisseur en spelers van dit gezelschap uit den vreemde zijn waardeering te betuigen. — Na hem spraken nog Prof. Ornstein en Dr. van Raalte.

JUYUN-FUN

Kort geleden ontmoette ik 'n vriend mijner jeugd, die, naar hij mij meedeelde, zoo juist was teruggekeerd in 't Vaderland na 'n verblijf van lange jaren in 't land der dollars, in Amerika. Wanneer U verband gaat zoeken tusschen de Chineesche woorden, hierboven te lezen, en die ontmoeting, breng ik Uw scherpzinnigheid allen lof toe. Ik wilde U vertellen wat ik van mijn ouden schoolvriend te hooren kreeg . . . dat hij meerdere jaren „Juyun-fun” . . . „aan-'t-opiumschiiven-verslaafd” was geweest.

Hoe dat zoo gekomen was?

Op 'n avond liep hij zich te vervelen in de straten van New York, besluiteloos hoe z'n avond genoeglijk door te brengen, werd hij plots bijkans omver geloopt door iemand, die

Ik lachte slechts om z'n bezorgdheid en wipte 'n tram met hem in, die ons voerde naar „Downtown”, het drukste gedeelte van New-York, daar stegen wij af, gingen door de Pell-street. Zoowat halverwege de straat traden we 'n huis binnen of liever 'n lange, donkere gang, aan 't einde daarvan was 'n deur, die toegang scheen te geven tot 'n sousterrein. De haastige klopte.

„Wie daar?” flüsterde 'n stem.

„Een shie keh” ('n opiumrooker).

Wie is de shie keh?

Volgde 'n antwoord, dat ik niet verstond, waarop de deur openging en wij eenige treden omlaag daalden, daar stonden we weer voor 'n deur, waarin 'n klein ruitje, daarachter 't gele gelaat van 'n Chinees, die ons scherp aankeek:

„Hoeveel?”

blad, een breinaald, die aan den eenen kant platgeslepen was en aan den anderen kant in een fijne punt eindigde, dit instrument bleek 'n „yen-hock” te heeten, verder bevonden zich op 't blad nog 'n lampje, 'n natgemaakt stuk zwam op 'n porseleinen bord en een tinnen aschbakje. Op 'n oesterschelp lag 'n zwarte, teer-achtige stof, het opium.

En nu ving de gewichtige bereiding van 't opium aan, 't zoogenaamde „kookken”, dat langdurige oefening vereischt eer men die kunst machtig is. Aan de punt van 'n naald neemt men 'n stuk opium, zoo groot als 'n parel, uit de kleverige massa op de oesterschelp en houdt dit boven de vlam van het lampje. Het stukje opium zet uit, tot het de grootte heeft van een kastanje . . . dan barst het . . . en stijgt 'n damp uit op, daarna krimpt het weer ineen. Men gaat nu zoolang met „kookken” voort tot het opium niet meer

ZOMERWEELEDE

„Monnikendam” in Amersfoort.

Het schijnt alsof dit bekoorlijk plekje ver buiten het stadsleven te vinden is. En tóch is het een idyllisch punt in de stad Amersfoort.

In het Spaanderswoud.

Hier zijn we echt buiten. In het Gooi! Neen, we behoeven niet over de grenzen om natuurschoon te zoeken. Het moge in het buitenland grootsch en imposant zijn, het lieflijke is in Hollands bosschen, beemden en velden.

wèl veel haast scheen te hebben. Hij zou juist iets onvriendelijks gaan zeggen en de ander wilde zich gaan verontschuldigen, toen uit beider mond klonk:

„Ben jij 't ?!”

„Wat heb ik jou in lang niet gezien. Waar moet dat heen zoo in vliegende vaart?”

De haastige gaf eerst eenige ontwijkende antwoorden om dan te bekennen dat hij „zoo'n trek” had, dat „z'n pijpje” 'm wachtte.

Eerst begreep m'n vriend niet dadelijk, maar dan werd 'm duidelijk dat dat pijpje . . . 'n opiumpijp was.

„Kijk,” vervolgde mijn vriend, „dat was dien avond nu juist iets voor mij, ik liep met m'n ziel onder m'n arm, wist niet waar ik heen zou gaan . . . 'n opiumkit bezoeken zou nu weer 'ns wat anders zijn dan anders. Eerst wilde de haastige er niets van weten mij mee te nemen, maar waar mijn aanhouden hem ging vervelen, streefde hij niet langer tegen, mij echter waarschuwend:

„Denk er wel om, amice, als ooit dit bezoek aan 'n opiumkit je mocht berouwen, zult ge 't mij nooit kunnen verwijten!”

„Twee!”

Er werd 'n grendel weggeschoven en wij traden de kit binnen. 't Riekte er als in eene Chineesche waschinrichting, maar doordringender. De kamer zal 'n meter of zes lang en vier breed geweest zijn, langs de muur was, 'n halve meter boven den grond 'n bank aangebracht, breed genoeg, dat men er op liggen kon. 'n Meter daarboven was 'n tweede bank. 'n Gedeelte van 't vertrek was afgesloten door 'n scherm, waarin 'n deur en 'n venster met houten tralies er voor, zoodat men van uit 't vertrek deze soort provisiekamer, waarin twee Chineezen druk zaten te babbelen, niet kon bereiken. De stellages langs de muren waren door tal van mannen en vrouwen bezet, allen lagen ze te rooken, terwijl anderen lagen te mijmeren of rustig schenen te slapen. Mijn metgezel was blijkbaar met alle aanwezigen bekend, men groette hem en yroeg of er ook wat nieuws in de stad was. Onderwijl had hij 'n plaatsje voor ons uitgezocht en bestelde een „lay out”, wat hem onmiddellijk door 'n Chinees werd gebracht.

Dit „lay-out” bestond uit een gewoon blikken presenteer-

zwelt, alle vocht is dan verdampt en het stukje is zoo hard en droog geworden als lak. Nu wordt de kop van de pijp verwarmd en het opium wordt met behulp van de naald kegelvormig in den pijpekop opgestapeld. Het opium moet nu weer zoo lang verhit worden, totdat het week is, met de naald wordt de massa doorstoken. Met het platgeslepen gedeelte van den „yen-hock” wordt de punt van den kegel afgesneden, het overige gedeelte is dan de „pil”. Weer wordt de pijpekop verwarmd, terwijl de naald in de „pil” blijft. Het opium smelt en kleeft aan den rand van den pijpekop vast, na de naald er uitgetrokken te hebben is de pijp gereed en kan 't „schiiven” beginnen.

De pijp wordt onmiddellijk boven 't lampje gehouden, het opium smelt opnieuw en de damp die dan ontstaat stijgt op door de slang, welke aan de pijp bevestigd is. Om beurten deden wij nu een langen trek, ik werd door zulk een hevige hoestbui overvallen, dat ik nauwelijks adem kon halen. Men ried mij aan, alleen door den neus te ademen, dit hielp inderdaad en 't rooken ging al wat beter. De eerste uitwerking voelde ik al dadelijk na 'n paar trekken. Ik werd duizelig

en kon de voorwerpen om mij heen niet goed meer onderscheiden, hoe ik er mij ook tegen verzette, ik beefde over mijn geheele lichaam. Toch bleef ik nog eenige oogenblikken door-rooken maar kreeg het zóó te kwaad, dat ik besloot op te staan. Dit werd mij van alle kanten afgeraden, ik moest rustig gaan liggen en trachten te slapen. Ik probeerde zulks maar vergeefs, hoe meer moeite ik deed in slaap te komen, hoe opgewekter ik werd. Mijn zenuwen waren totaal overspannen, bij 't minste geluid schrikte ik op, terwijl mij 't hart bonsde alsof 't zou bersten. Ik kreeg 'n yreeselijke dorst en vroeg wat te drinken, maar ik vernam dat men bij opium-schuiven nooit mocht drinken daar dit zeer gevaarlijk was . . . ik ging dus maar weer liggen, trachtte zoo rustig mogelijk te zijn . . . ijdellijk pogen . . . ik kon 't op m'n bank niet langer uithouden en besloot naar huis te gaan. Hoe men daar ook voor waarschuwde, ik bleef bij m'n plan . . . m'n vriend lag rustig te slapen . . .

Toen ik goed en wel op m'n beenen stond, draaide alles om mij heen in het rond en 'n eigenaardig geluid suisde in m'n ooren. Ik had zoo'n onweerstaanbare dorst, dat ik niet nalaten kon van 't water, dat op 'n tafeltje stond, te drinken . . . 't smaakte nu zoo bitter als gal . . . zoo snel ik kon haastte ik mij de kit uit, snakkend naar frissche lucht. Werkelijk deed de buitenlucht mij goed, maar ik liep langs de straat of ik dronken was.

Alles kwam mij vreemd voor, straten herkende ik niet, hoe ik in 'n tram kwam en m'n huis bereikte weet ik zelf niet . . . wel dat ik mij, gekleed en geschoend als ik was, te bed wierp om na eenige minuten in een diepen slaap te zijn. Toen ik den volgenden morgen wakker werd, was ik nog erg duizelig, ik kleedde mij uit, ging weer naar bed om dan twee maal, aan één stuk door, 'n wijzertje rond te slapen. Na dezen slaap van 48 uren schrikte ik van mij zelf, toen ik in den spiegel keek, ik zag 'n doodsbleek gelaat met 'n paar vuurroode oogen . . . ik was nog steeds slaperig en loom en had hevige hoofdpijn. Maar ik wilde nu niet langer toegeven, kleedde mij aan en ging mijn dagelijksche plichten vervullen.

Zoodra ik weer geheel de „oude” was voelde ik opnieuw „trek” en dat verlangen was zóó sterk dat ik twee dagen later 'n „joint”, zoo noemt de Amerikaan 'n Chineesche opiumkit, opzocht.

Ditmaal rookte ik niet zooveel, ik ging rustig op 'n bank zitten en wachtte mij wel water te drinken. Eerst toen ik buiten kwam begon ik mij weer onwel te gevoelen, alle verschijnselen van de eerste maal herhaalde zich maar minder hevig.

Den volgenden morgen kon ik als naar gewoonte opstaan, had alleen verschrikkelijken dorst en voelde mij afgemat en lusteloos. Na nog 'n paar maal de opiumkit bezocht te hebben, werd ik een hartstochtelijk opiumrooker. Iederen dag rookte ik mijn pijpje en als ik dat gedaan had voelde ik mij prettig en aangenaam, mij uitstrekkend op de bank, mijne gedachten den vrijen loop latend. De luchtkasteelen, die ik dan bouwde, schenen zoo waar dat ik alle zorgen van 't werkelijke leven vergat en mij gelukkig gevoelde.

Ik was nu stamgast in de „joint” geworden, maakte grappen met de andere schuivers, vaak ook zongen we te zamen, maar altijd op gedempten toon. Nu en dan lieten we bier of koffie en sandwiches uit 'n naburig restaurant halen, de uren werden ons als minuten en de dagen als uren. Twee, drie dagen en nachten bleef ik in de „joint”, er waren er onder ons die de kit maar éénmaal per week verlieten en dan nog maar voor enkele uren. Zij hadden geen tehuis en verdienden aan ons als „koks” 'n karig weekloon. Eten deed ik maar weinig, één keer per dag, als ik dan al at, deed ik dit omdat zulks moest, niet wijl ik honger had . . . ik was

aan 't opiumschuiven verslaafd geraakt, was wat de Chineezers noemen „Juyun-fun”.

Wat dit beteekende zou ik gaan ondervinden, op 'n avond, negen maanden na m'n „eerste pijp” werd ik verhinderd naar de „joint” te gaan. Als gevolg hiervan gevoelde ik mij zeer onwel bij 't naar bed gaan, viel echter spoedig in 'n loodzwaren slaap en was den volgenden morgen haast niet wakker te krijgen.

Opstaande moest ik onophoudelijk geeuwen en had ergen hoofdpijn. 'k Voelde me of ik schrikkelijk verkouden was, de tranen rolden mij over de wangen, daarbij rilde en klap-

voldoende energie had ik om deze lafheid niet te begaan . . . ik besloot 't opiumschuiven af te schaffen, 't mocht kosten wat 't wilde, al moest ik 't met den dood bekoopen. Ik trok naar buiten, ver van alle bekenden, van alle verzoeking.

Iederen dag verminderde ik nu de dosis opium, die ik nog gebruikte, nam veel beweging en trachtte door krachtig voedsel m'n ondermijnd lichaam te versterken. Drie lange maanden duurde het eer ik 't opium voorgoed vaarwel (maar dan anders bedoeld) kon zeggen. Die iets dergelijks niet heeft ondervonden kan zich absoluut niet voorstellen wat ik die twaalf weken geleden heb.

Berglandschap

bij Pontresina (Engadin), waarin de in 't wild groeiende veldbloemen een aardige stoffeering leveren.

pertandde ik alsof ik de koorts had, 't koude zweet brak mij uit, overal voelde ik rheumatische pijnen. Ik trachtte wel te eten, maar kon niets in houden. . . na 'n paar druppels laudanum ingenomen te hebben, voelde ik mij direkt beter en alle verschijnselen en ongesteldheden verdwenen.

Dagelijks moest ik minstens één keer rooken, soms was dit niet genoeg, was ik tot rooken niet in de gelegenheid, zoo nam ik laudanum of morphine in. 't Overkwam me, te midden van 'n onderhoudend gesprek soms, tijdens m'n beroepsbezigheden dat ik onweerstaanbare lust kreeg naar opium-rooken, nam ik dan geen ophaat in, zoo zou ik in elkaar zijn gezakt. Dit duurde zoo eenigen tijd voort. Nooit voelde ik mij geheel wel als ik geen opium of alcohol bevattenden drank gebruikt had. Ik begon er danig vervallen en bleek uit te zien, m'n oogen kregen 'n eigenaardigen glans, de pupillen werden kleiner en kleiner. 't Leven begon mij ondraaglijk te worden, gedachten aan zelfmoord welden in mij op maar nog

Niet genoeg kan ik iedereen waarschuwen voor 't rooken van opium, waaraan men al heel spoedig verslaafd raakt, van z'n daden geeft men zich maar weinig rekenschap meer en het lijden maakt hem bijna krankzinnig. Helaas neemt ook onder de blanken 't opiumschuiven meer en meer toe, waar de „joints” alleen bezocht worden door de zelfkanters der maatschappij, schuift de meer gegoede „stiekem” thuis bij z'n vrienden of vriendinnen . . . want ook onder de vrouwen wint 't opiumschuiven meer en meer veld.

Wat de opiumkitten betreft, deze worden bezocht zooals ik reeds zei door dieven, boeven en verloopen sujetten, ik heb in de „joint” wel mislukte schrijvers ontmoet en toneelspelers. Treft men in de „joint” vrouwen aan zoo behooren die uitsluitend tot de laagste volksklasse. Men hoort in de opiumkitten dan ook de ruwste en platste taal spreken. Het beginsel dat dieven onder elkaar eerlijk zijn wordt ook hier bevestigd. Nooit zal men in de opiumkit elkaar bestellen. Ik heb mannen en vrouwen in beschonken toestand de „joint” zien binnen komen en hadden zij ook al sieraden of veel geld op zak als ze 'n „slag” hadden geslagen . . . ze legden zich onmiddellijk op de banken, om hun roes uit te slapen . . . niemand zou er over denken hen te bestellen. Mocht men ook verwachten dat onder zulk gezelschap nog al eens ruzie zou ontstaan, zelden hebben er in de „joints” kloppartijen plaats.

In de drie jaren dat ik 'n „joint” bezocht, kan ik mij maar één twist herinneren die nog al hoog liep. Twee beroepspeleers kregen twist en 'n zekere „Charley” sloeg zijn speelgenoot „Bill” zoo hevig met de opiumpijp op den onderarm dat deze brak. Charley betuigde echter z'n spijt en toen hij beloofde de reparatiekosten te betalen was de vrede al weer geteekend.

De waard in 'n „joint” is haast altijd 'n Chinees, 'n blanke is minder geschikt dit eerzaam bedrijf uit te oefenen. 'n Chinees is geduldig en oogenschijnlijk voor 'n belediging niet vatbaar, hij laat z'n klanten doen wat ze willen, als hij z'n opium maar betaalt krijgt, is al 't overige hem onverschillig.

't Laat zich begrijpen dat de politie zoo nu en dan de bezoekers komt storen en er vaak „kennissen” aantreft, die dan 't kind van de rekening zijn. Wat zulke ongelukkigen uitstaan, als ze in arrest gaan en verstoken blijven van opium, is 'n straf zwaarder dan de rechter geven kan; hun lijden is . . . ik ondervond dat tot mijn spijt aan den lijve . . . onmenschelijk!

Noch alcohol of eenig ander zoogenaamd genotsmiddel tast 't gestel en wel voornamelijk de zenuwen zóó aan, als het opium, daarom moet niet alleen de handel in opium over heel de wereld verboden worden, maar vooral, met het oog op smokkelen en sluiphandel . . . moet ook 't in voorraad hebben gestraft worden . . . en streng . . . terwijl de rooker of rookster op heeterdaad betrapt, 'n onttopiumskuur dient te ondergaan, zoo dit noodig mocht blijken. Dit op zich zelve is al 'n „zware straf”, rookers die nog niet Juyun-fun zijn moeten tot hun eigen bestwil streng gestraft worden.”

„Waldhaus”.

een hôtél bij St. Moritz, dat door z'n ligging tegen de bergen en aan het water een aantrekkelijk verblijf aanbiedt.

SIRJA

ROMAN UIT DE ZESDE EEUW VOOR
CHRISTUS
DOOR D. MASDORP

7)

„Het is juist om hem, geliefde, dat ik u toefluister: kom tot u zelve, Darja, gebruik uw verstand. O, hoe gaarne zou ik op dit oogenblik met u gaan en aan uwe zijde den dagen- en wekenlangen weg afleggen naar huis. Doch het zou ons ongeluk zijn.”

„En hier dan, Sirja, wat bedreigt u hier? Of denkt gij in dit paleis het geluk te vinden? Zelfs als de koning u spaarde, als hij voor u zorgde, als voor zijne dochter, hebben wij niet uitgemaakt, dat geluk niet in paleizen huist, maar buiten in den eenvoud van het geboorteland? En wat zou van uwen Darja worden, wanneer gij u hier gelukkig gevoeldt?”

„Dat zal ik nooit, Darja, dat weet gij wel. Maar zie den toestand helder in; ik loop geen gevaar; gij kent mij: ik beheersch den koning reeds door mijn wil. Doch nu te vluchten, en met u, zou hem verbitteren en ons slechts schaden; zijn arm reikt ver.

„Bovendien verwacht ik elken dag de komst van vader; voor hem ben ik bevreesd, dat wil zeggen, voor zijn lot. Want hij zal zijne woede niet kunnen bedwingen en zich zelve ongelukkig maken, als hij voor den koning staat. Hij kan alleen door de gouden poort hem genaken en gij kunt hem dus zien, wanneer hij komt. Voorloopig is mijn eenige wensch: wees niet ongerust over mij; kom, ik weet, dat gij dit inziet; maar houd het oog op vader en zie, dat gij hem redt.

„Vertrouw hem, Darja, en zeg de waarheid; hij kan die nu dragen; ik weet, dat hij veranderd is; het leed, dat hem is overkomen, is hem ten zegen geweest. En wanneer gij de eerste uitbarsting zijner hartstochten kunt afleiden, is hij gered. Dan zullen wij samen gelukkig zijn.”

„Nog nimmer had Darja zijn bruid zoo lief gehad, als op dit oogenblik. Hij zag het nu: dat groote hart reeds vol van liefde voor hem, bood ook nog plaats aan een warm gevoel voor haren vader, in haar eigen ongeluk, in het grootste gevaar, dacht ze aan zijne veiligheid, aan zijn geluk en wilde hem redden van den dood.

Hartstochtelijk omarmde hij haar en zwoer haar trouw.

En toen hij de goede Marna de hand ten afscheid reikte en haar bedankte, zag hij tranen in hare oogen; zij had begrepen, dat deze twee geen broeder en zuster waren en benijdde hun hun geluk; ook haar zou de tijd leeren, wat op den grond haars harten lag.

HOOFDSTUK VII.

Op den dag, volgende op dien, welks avondschemering Darja en Sirja een oogenblik bij elkander had gebracht, begaf Koeroes zich naar de vertrekken, door Moena en haren zoon bewoond.

Hij liet zich door Cresus vergezellen, die groote vriendschap voor den vorst had opgevat en meer kennis van kunst bezat, dan deze; hij had hem dus verzocht, het werk van zijnen gevangene te komen beschouwen.

De vaardige vingers van Boenjah hadden in weinig dagen een buste geschapen, die een waar evenbeeld van Sirja was.

Cresus, die het meisje ook had gezien, stond een oogenblik in aandachtige beschouwing verzonken toen omhelsde hij den kunstenaar en richtte het woord tot zijne vriend:

„Koeroes, ik zeg u, in geen land, waar Grieken wonen, leefde tot dusver een kunstenaar, die bekwaam is, zulk een beeld te vormen, als hier voor u staat. Gij hebt in dezen man een schat gevonden, die u groot zal maken in de oogen uwer vijanden en die uwer onderdanen tegelijk. Hij zal uwe daden vereenigen in marmer en klei, dat het nageslacht ze nog voor oogen zal zien en van U zal spreken; tot in de verste toekomst zal hij uwen roem verbreiden en zijne leerlingen, die hij bij tientallen zal vormen, en die weer anderen met zijnen geest bezielen zullen, zij zullen den roem verkondigen voor uwen zoon en de vorsten, die na u over Azië heerschen mogen.”

„Ik deed dan misschien best, met hem het hoofd voor de voeten te leggen,” zeide Koeroes lachend; „het nageslacht kon hem anders wel eens meer prijzen, dan mij zelve. Maar scherts ter zijde; ik zal hem dus aan mijn dienst verbinden, Cresus. Doch ik moet u

bekennen, ik had eerst minder grooten dank van hem; zijn voorkomen stond mij niet aan; ik gaf aan dien flinken herder de voorkeur, die nu in mijn leger dient. Meer mannelijkheid zag ik in zijne trekken; doch ik ben in sommige opzichten nog de oude, ongelikte Pers, en voel meer voor moed en karakter, dan voor kunst.”

„Dat is gesproken, zooals een krijgsman betaamt,” zeide Cresus lachend, „gij lieden houdt meer van vernielen, dan van scheppen. Doch gij zult wel veranderen, wanneer de geheele wereld aan uwe voeten ligt. En meen nu niet, dat ook de scheppende kunstenaar geen karakter zou bezitten; uit den aard zijner kunstwerken, uit de bedoelingen, die hij er mede heeft, kunt gij dat opmaken; talent sluit geen karakter uit; doch het vormt zich in stilte, karakter in den wereldstrijd.”

„Nu, goed,” zeide Koeroes; „als mij tijd, om te leven, overblijft, na mijn voorgenomen vernietiging van Babylon, moogt gij mij helpen, om te scheppen.”

Hij trad nu op den maker van zooveel schoons toe, die eerbiedig voor den koning nederknielde.

POPPEKAST

Een oud-hollandsch vermaak, dat gelukkig nog niet verdwijnt. Midden in het gewoel der hoofdstad, op den Dam, vertoeven nog steeds Jan Klaassen en z'n beminnelijke ega Kathrijn. En nog altijd worden de levenslessen vanaf het schouwtooneel verkondigd aan jong... en oud. Het auditorium van Jan was, in verband met de vacantie, grooter dan anders. De kleuters vóóran, in stalletjes of fauteuils d'orchestre, doch ook ouderen kunnen niet voorbijgaan, vaders, moeders, jongelieden — allen wonen een of meer acties bij en denken in stilte: „hoe zalig, een kind nog te zijn.”

„Sta op, Boenjah,” sprak de vorst, „en wees mijn vriend. Voortaan zult gij in mijn huis wonen en het versieren met uwe kunst; ik zal u dienaren geven, om u te helpen en gij zult leerlingen uitzoeken naar uw welbehagen.

„Uwe moeder zal ik teruggeven aan uwen vader, indien hij karakter genoeg heeft, om haar te komen opeischen; dat zullen wij afwachten. Zoo niet, dan kan zij hier blijven, wat ik haar raden zou, en van uwen voorspoed genieten.”

Boenjah bracht den koning dank voor zijne bescherming en sprak: „Al mijne krachten, o koning, wil ik besteden in uwen dienst; het schoone dat ik zie, in marmer en klei af te beelden, is mijn leven; ik heb haar beeld gemaakt en dat beeld is mij liever, dan zij zelve. Wat zou ik met haar doen? Haar telkens en telkens weer afbeelden, tot zij oud en leelijk is geworden? Licht verleidt mij een ander model. De ware kunstenaar is alleen hij, die Ormuzd's schepping weergeeft, zooals hij ze ziet en daaraan genoeg heeft; andere begeerten passen hem niet.”

„Ik weet wel iemand, die daarover anders denkt, dan gij, en die de bedoeling van Ormuzd met de pracht zijner scheppingen beter opvat,” zeide Koeroes lachend. „Mij dunkt, de schoone herder, dien wij onlangs zagen, zou zijne eer stellen in andere kunstbeschouwingen, dan gij; hij zou Ormuzd gaarne helpen en Mithra's¹⁾ gunst vragen, om zijne schoone te vermenigvuldigen zonder vormmes en houweel en levende reproductiën te voorschijn roepen, die eigenlijk meer waard zijn, dan de uwe, al leven zij minder lang. Maar intens leven en karakter zijn niet aan allen geschonken; gij handelt, zooals u gegeven is te doen, en wij volgen onze neigingen. Doch, tot weerziens, vriend; en werk plezierig.”

Met deze woorden liet hij Boenjah alleen en verliet

¹⁾ De oud-Perzische Venus heette Anáhita; Mithra was de zonnegod.

met Cresus het vertrek, om zich naar Sirja te begeven.

„Hoe toch eenzijdige ontwikkeling alle geestelijk en natuurlijk leven doodt,” zeide Cresus, terwijl zij de gangen van het paleis doorschreden en de vertrekken, die hen scheidden van dat, waarin Sirja thans vertoefde; „deze jonge man heeft zijne ziel verloren, doch zijne kunst van nabootsen is onvergelykelijk groot; juist daardoor is de natuur zelve, het warme leven, dat zij schenkt en dat den menschen beurtelings doet juichen van vreugde en schreien van smart, hem niets.”

Zij vonden Sirja in gesprek met Marna, die hare schoone haren had opgemaakt en op een wenk van hare meesteres verdween. De beide vorsten zetten zich neder en zagen belangstellend naar het schoone meisje, dat hen kalm in het aangezicht zag en bijwijlen rustig voortging met het spinnen der fijne wol, waarvan de draden tusschen hare slanke vingers doorgleden, als de levensdraad, door de Parcen gesponnen.

Koeroes was de eerste, die het stilzwijgen brak.

„Wij zijn gekomen, Sirja,” zeide hij, „mijn vriend Cresus en ik, om van U te vernemen, of de belediging, die ik u onwillens aandeed, reeds vergeven en vergeten is.”

„Vergeven is zij,” antwoordde Sirja zachtmoedig, „doch vergeten niet. Het zal van U afhangen, door mij te laten vertrekken, of ik die tevens vergeten zal; hier is te veel, dat mij er aan herinnert.”

„Ik begrijp u,” zeide Koeroes treurig, „gij wilt ook mij vergeten, bedoelt gij. Maar dat is mijne bedoeling niet.

„Zie, edel meisje, reeds bij den eersten aanblik zag ik u, zooals gij zijt; anders had Koeroes de veile deerne, voor wie ik u hield, geen blik waardig gekeurd. Doch mijne gansche ziel hing in een oogenblik aan den glans uwer oogen en u vergeten zal ik nooit.”

„Gij zijt een eerlijk mensch, o koning,” zeide Sirja met aandoening, „en wat gij aan mij hebt misdreven, hebt gij goedgemaakt. Ook zult gij ten uitvoer leggen, wat nog aan de vergoeding ontbreekt; dat lees ik in uw oog. Maar wat gij van mij wensch, kan ik u onmogelijk geven. Ik heb mijn hart geschonken aan dengene, dien Ormuzd mij had aangewezen als den waardigste, om mij te bezitten en ik heb het recht niet, al wilde ik, die beschikking te herroepen.”

„Sirja,” zeide Cresus, „is u rang en rijkdom dan niets, waarmede gij het huis uws vaders tot eere en al uwe onderhoorigen daarginds tot welvaart kunt brengen? Weiger de liefde van Koeroes niet. De moeder zijner kinderen is sinds jaren gestorven; hij wil u op hare plaats verheffen; gij zult koningin zijn en met hem de wereld regeeren en gelukkig wezen. Weiger uwen vorst die weelde niet; hij is braaf en edelmoedig en geene booze driften vervullen zijn hart.”

„Koning Cresus,” zeide Sirja, en toevallig gebruikte zij bijna dezelfde woorden, die deze een oogenblik vroeger tot Koeroes had gezegd; „het is onbegrijpelijk, hoe eene eenzijdige ontwikkeling alle geest en karakter doodt in eene menschenziel.

„Gij hebt u schatten vergaderd op de aarde en volgens een verhaal, dat ook bij ons bekend is, veranderde alles, wat één uwer vorsten¹⁾ aanraakte, in goud; totdat een wijze godin hem van die noodlottige gave verlostte; doch in uwe gedachten kleeft nog die gave u aan, want gij kunt u niet voorstellen, dat er geluk bestaat zonder goud. Welnu, ik begeer uwe schatten niet.

„De bodem, waarop Ormuzd mij geschapen heeft, zal mij voeden en kleeden door den arbeid mijner handen, en de schepper van alle dingen heeft mij ook den lust in het hart gelegd, om mijne medescheepselen te beschaven, en hunne zielen te verheffen boven het alledaagsche, den Zonnekoning tegemoet.

„Maar meer begeer ik niet; ja, het meerdere acht ik schadelijk. Zelfs gij, o koning, hebt het bewezen: hoogmoed en rijkdom komen onverwacht ten val.”

Koeroes zag zijn vriend spottend aan; maar verbaasd zag hij op, toen deze zich niet beledigd toonde, maar Sirja's hand greep, die kuste en uitriep:

„Meisjelief, wie heeft u onderwezen? Zeg mij, wie u zóó heeft leeren spreken; en Koeroes en ik, wij zullen hem verheffen boven alle grooten van ons koninkrijk en boven alle wijzen van Griekenland en Egypte. Want niemand sprak tot dusver tot ons, gelijk gij gedaan hebt.”

„Die man is Zarathushtra,” zeide Sirja eenvoudig, „de priester in den tempel van Ormuzd, in wiens nabijheid mijn ouderlijk huis is gelegen. En in zijn heiligdom bergt hij zijn boek, dat aan den Zonnegod is gewijd. Indien gij lust hebt, hem te volgen, laat dan varen alle krijgsgeweld; laat iedere gedachte aan grootheid en roem verstuiven als het zand der woestijn en word een koning naar zijne leer.”

(Wordt vervolgd).

¹⁾ Koning Midas van Phrygië.

VAN HEINDE EN VERRE

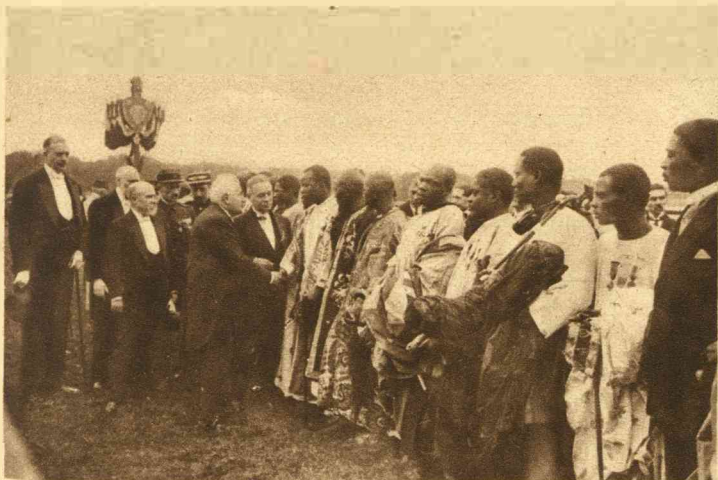
Feestviering te Zalt-Bommel.

Om te gedenken dat Zalt-Bommel vóór 350 jaren werd bevrijd van het Spaansche juk, werd in de St. Maartenskerk de feestviering op 31 Juli ingezet met een gedachtenisrede, uitgesproken door Dr. H. T. Oberman, Ned. Herv. Predikant te Rotterdam. Zittend op de 1e rij, het feestcomité; no. 4 de Heer Burgemeester J. F. B. van Hasselt, met ambtsketen; no. 5 Dr. Oberman, de feestredenaar.

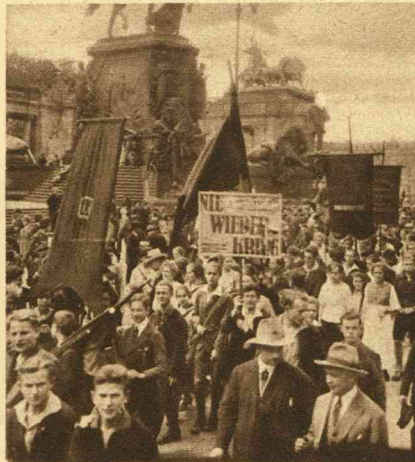
Jubileum „Nieuwe Meer”.

Met zeer geanimeerde wedstrijden vierde deze zeilvereeniging Zaterdag haar 10-jarig bestaan. Wij geven hierbij een foto van het wakkere bestuur.

Nationaal feest te Parijs.

Bij de schitterende revue in de Longchamps op 14 Juli waren ook tegenwoordig 28 vertegenwoordigers van de fransche koloniën in Afrika, in hunne eigenaardige klederdrachten. Millerand, de President der Republiek, laat zich aan hen voorstellen. Achter hem staat Poincaré, zijn voorganger.

Tegen den oorlog.

In Berlijn had de vorige week een groote demonstratie plaats tegen den oorlog. Op onze foto passeert de optocht het „Keizer Wilhelm-monument”.

Nationaal feest te Parijs.

President Millerand overhandigt Maarschalk Franchet d'Espèrey in tegenwoordigheid van Poincaré en de Maarschalken Joffre, Pétain en Foch den met sterren versierden staf, en herdacht zijn beleid in 1918 te Saloniki.

Links :

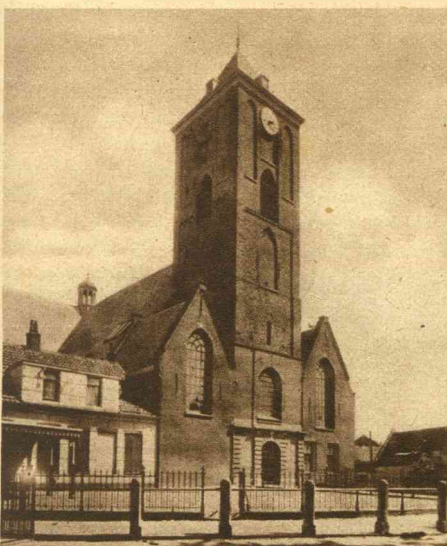
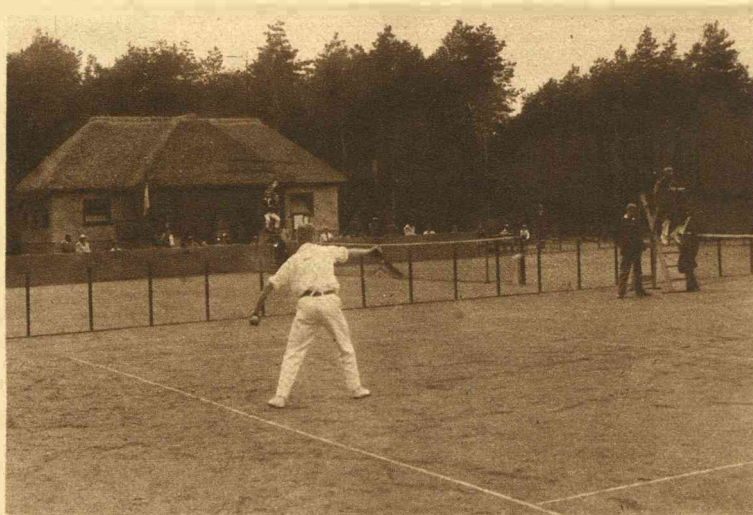
„Pietje Bell”

In het kindertooneel van dien naam dat in Amsterdam wordt gespeeld, wordt de hoofdrol vervuld door mej. Lilly Bouwmeester (in 't midden), Links van haar mej. Greta Gijswijt, en rechts mej. Tine Beukman, die de vriendenrollen vervullen.

Rechts :

Tenniswedstrijden te Apeldoorn

Van 3--6 Augustus hadden te Apeldoorn interessante wedstrijden plaats, op het terrein bij het „Clubhuis” waarvan wij hier een afbeelding geven.

Naaldwijk.

Op 9 Augustus a. s. wordt te Naaldwijk het 350-jarig bestaan der Ned. Herv. Kerk herdacht. Een zéér bekend voormalig hoofdredacteur der Nieuwe Rotterd. Courant, de heer J. H. Lamping, heeft deze kerk ook als Predikant gediend.

Tentenkamp - Amsterdam.

Op het uitgestrekte zandterrein achter de Lairessestraat te Amsterdam is een tentenkamp gedurende den zomer opgericht. Onder toezicht van ouderen vermaakt zich hier de jeugd. De drie aardige nikkertjes amuseeren zich blijkbaar ook zeer goed.

Een wonderkalf

dat op 5 Februari l.l. geboren is te Vleuten, en verlost werd door den heer Qualm, veeverloskundige te Bunnik.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

SLAPELOOSHEID

In de eerste plaats moeten zwaar te verteren voedingsmiddelen (ook dranken) kort voor het naar bed gaan vermeden worden.

Het hoofdpunt van alle middelen tegen slapeloosheid is daarin gelegen: de hersens zoo mogelijk van bloed te ontlasten; daarom hebben flink warme voetbaden in zoo'n geval groote waarde.

Andere middelen tegen slapeloosheid zijn:

Koudwateromslagen om het lichaam met wol erover heen.

Ongeveer $\frac{1}{6}$ van een handdoek in koud water gedoopt en de overige $\frac{5}{6}$ erom heen gevouwen onder het achterhoofd leggen.

Een in koud water gedoopte doek uitknijpen en op de oogen leggen.

Zoo diep mogelijk ademen en de ademhalingen nauwkeurig tellen.

Men legt een hand op het lichaam, ademt rustig en diep in, waarbij men de oogen opent, terwijl men ze bij het uitademen sluit. Na korten tijd worden de oogleden zwaar en slaapt men in.

Dit geschiedt eveneens, wanneer men zich verbeeldt, den adem te zien en hier steeds op let.

Een eetlepel zuiveren honing 's avonds laat genomen, maakt de zenuwen rustig en doet de slaap komen.

Wie wil rekenen op regelmatig inslapen in den avond, moet afstand doen van den middagslaap.

's Avonds laat appelen gebruiken, bevordert het inslapen.

Als men de rechterhand op het voorhoofd en de linker achter den nek legt, komt de slaap gewoonlijk spoedig.

's Avonds over natte katoenen kousen droge wollen dito's aantrekken.

Voortdurend afwisselend heffen van het hoofd en de voeten.

Een koud bad en lichaamsbeweging.

Een warm voetbad met zout en vermindering van opwindende dranken in den avond.

Vermijding van veeren bedden.

Het tikken van een klok of het regelmatig ruischen van water bevordert het inslapen.

Dormin-olie is het nieuwste slaapmiddel, dat zeker succes heeft, doch dat een dokter moet voorschrijven.

Een 3 M. lange en 35 cM. breeden linnen lap, die voor $\frac{1}{3}$ met koud water natgemaakt is, wikkelt men om een voer zóó dat het natte gedeelte op het vel komt. Daarom gaat dan een gutta percha omslag en daarover een wollen kous. Opstaan en iets onverschilligs of vervelends lezen.

ZOMERMODE

wordt hier aangegeven door drie gratie-volle verschijningen.

HET REINIGEN VAN KAMMEN

Voorname fijne kammen zijn dikwijls moeilijk te behandelen. Men reinigt ze gemakkelijk en goed door middel van een ouden, scherp tandenborstel met geest van salmiak, daarna spoelt men ze in slap sodawater na.

Recepten.

Nieuwe Aardappelen bakken.

Bereiding: De gaargekookte, koude aardappelen in hun geheel in heet frituurvet goudbruin bakken. Men kan er gesmolten boter of botersaus bij presentieren.

Saucijzebroodjes.

Benoodigd: 200 gram bloem; 200 gram boter; $\frac{1}{2}$ dL. water; $\frac{1}{2}$ theelepel zout; ei; 200 gram kalfsgehakt; 200 gram varkensgehakt; $\frac{1}{2}$ theelepel fijne peper; 1 theelepel nootmuskaat; 5 gram zout.

Bereiding: Van bloem, boter, water en zout bladerdeeg maken.

Het gehakt vermengen met de peper, de nootmuskaat en 5 gram zout, rolletjes er van maken met een middellijn als van een cent en een lengte van ± 8 cM., ze in kokend water met zout dompelen en ongeveer 5 minuten laten koken.

Hoewel het gehakt voor saucijzebroodjes gewoonlijk op deze manier bereid wordt, raden wij aan het op de gewone manier aan te maken met in melk geweekt oud brood en ei; de rolletjes zijn dan minder stijf en veel smakelijker.

Het deeg rijksdaalderdik uitrollen en verdeelen in rechthoekige lapjes, die 10 à 11 cM. lang en 8 à 9 cM. breed zijn. De geheel afgekoelde rolletjes gehakt in het deeg wikkelen randen en uiteinden met water dichtplakken, de rolletjes deeg, met den sluitrand naar onderen, op een met bloem bestrooid bakblik overbrengen, den bovenkant er van met ei bestrijken en de saucijzebroodjes in den oven gaar en bruin bakken (30 à 40 minuten).

Paling stoven.

Benoodigd: 1 KG. dunne paling; ± 10 gram zout, 1 citroen; 60 gram boter; 3 keukenbeschuiten.

Bereiding: De paling schoon maken en in mootjes snijden; de gewasschen palingmootjes met het zout en wat bloem schudden en in een vuurvast schotel leggen met $\frac{1}{2}$ Liter water en den in schijven gesneden citroen, van schil en pitten ontdaan; ze bedekken met de fijn gewreven beschuiten, de boter er in stukken op verdeelen en de paling in den oven gaar laten stoven ($\frac{3}{4}$ à 1 uur).

VOOR DE JEUGD

De reuzenkracht der Insecten.

Jullie zijt gewend om insecten te beschouwen als heel zwakke diertjes, omdat zij zoo klein zijn. Een enkele lichte slag van onze hand is voldoende om ze te doden.

Ja, zeker, dat is waar, wij zijn duizendmaal sterker dan deze nietige schepseltjes, die wij insecten noemen. En toch moeten wij hun kracht niet onderschatten. Wij krijgen zelfs groot respect, als wij zien, hoe ontzaglijk veel kracht zoo'n klein diertje, in verhouding tot zijn klein lichaam ontwikkelen kan.

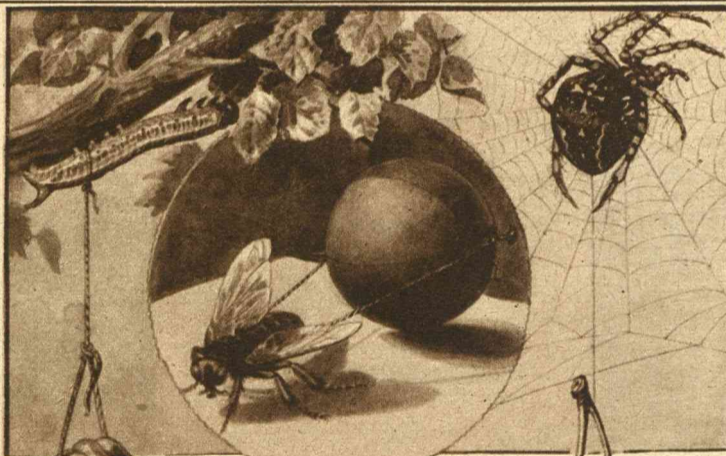
Je hebt je er zeker wel eens van overtuigd hoe veel springkracht een vloo in zijn achterpooten heeft. Bestonden er vlooiën zoo groot als een paard, dan zouden zij, afgescheiden van hun enorme springkracht, heel moeilijk te doden zijn, want zij zouden dan een hoornhuid bezitten, waarop een kogel zou afstuiten.

Ook het nietige, glinsterende glazenmakertje, dat jelui allen wel kent, beschikt over krachten, die je niet zoudt vermoeden. Had dit insect de grootte van een vliegmachine, dan was het dubbel zoo zwaar als deze, want het bezit een zeer lang, krachtig achterlijf en een dikken kop. En toch zou het, ondanks zijn gewicht, dubbel zoo hoog kunnen stijgen als een vliegmachine en vier mannen op zijn rug kunnen dragen.

Als ik nu verder vertel, dat een vlieg een gewicht trekt, dat 170 maal zwaarder is dan zij zelf, dan zeg je zeker: dat is onmogelijk. En toch is het de waarheid. Jammer genoeg kunnen we de proef niet op de som zetten, want we hebben geen teugel klein en fijn genoeg om een vlieg aan te spannen. Bovendien zou het een ontzettende dierkwellerij zijn, die wij zouden begaan.

De hommelp, een zuster van de vlieg, is dubbel zoo sterk en kan driehonderd maal haar eigen gewicht dragen.

Ook een rups bezit een reuzenkracht. Langs een boomstam naar

Een rups kan 92 maal het gewicht van zijn eigen lichaam dragen. — Een vlieg, die 1 gram zwaar is, kan een 170 gram zwaren bal voorttrekken. — De draad uit het web van een spin kan twee kersen dragen.

Een vloo springt 300 maal zoo hoog als hij zelf groot is. Bezat zij de grootte van een paard, dan zou zij ongeveer 500 meter hoog kunnen springen.

boven kruipend, kan zij 92 maal haar eigen gewicht dragen, eer zij den moed zou opgeven.

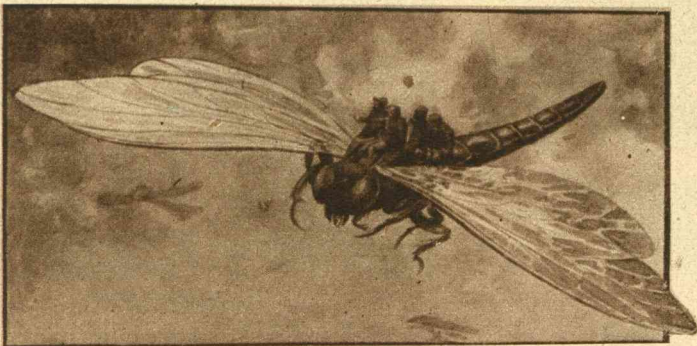
Het meest verrassende is echter de sterkte van den draad uit een spinneweb. Hij is zoo dun en fijn, dat men er heel goed op turen moet, voordat men hem ziet. Deze dunne, bijna onzichtbare draad kan nochtans het gewicht dragen van twee kersen. Dat klinkt bijna als een sprookje.

Zoo zou ik kunnen voortgaan, je allerlei wonderlijke dingen van de Liliputters uit het dierenrijk te vertellen, maar we zullen het voor 't oogenblik hierbij laten. Misschien vertel ik jullie later wel weer eens iets van hen, het is werkelijk wel de moeite waard hiervan wat meer te weten.

Ouderliefde op prijs gesteld.

De Duitsche keurvorst, August van Saksen, had een overste in dienst, Wolff Tierstätt geheeten. Hij was de zoon van een eenvoudigen messenmaker en had in zijn jeugd ook dit handwerk moeten leeren, maar toen was hij in militairen dienst gegaan en had het daar tot overste gebracht. De keurvorst was al bijzonder gesteld op zijn overste Tierstätt en noodde hem eens bij zich aan tafel. Maar toen het oogenblik daar was, dat de gast aan zou gaan zitten, draalde hij langer dan noodig was, zoodat de keurvorst vroeg: „Wel Tierstätt, wat scheelt er aan? Kan je niet besluiten, voor hedenmiddag mijn gast te zijn?”

„Gaarne zou ik Uw Doorluchtigheid om een gunst verzoeken,” luidde het antwoord. „Zou mijn vader ook in mijn plaats mogen aanzitten?” De keurvorst bedacht zich geen oogenblik, liet den eenvoudigen messenmaker aan 't Hof ontbieden en zette zich tusschen vader en zoon. Hij liet beiden de grootste eer bewijzen en nadat er op de gezondheid van den keurvorst gedronken was, bracht deze zelf een toost uit op het geluk van den vader, die zich in 't bezit mocht verheugen van zulk een rechtschapen zoon, dat menig vorst den eenvoudigen messenmaker met recht benijden zou en dat menig zoon zich gelukkig zou achten, als hij zijn vader op zoo hoogen leeftijd kon vergezellen aan een vorstelijken disch. OOM TOM.

Als dit insect zoo groot was als een vliegmachine, zou het dubbel zoo zwaar zijn en vier mannen kunnen dragen.

Kon men een hommelp inspannen als een paard, dan kon zij een last voorttrekken 300 maal zoo groot als zij zelf is.

DE ROOFSPIN
DOOR STEIN RIVERTON
GEAUTORISEERDE VERTALING VAN
Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

21)

Dat waag ik graag," antwoordde hij, ik ben dol op gevaar."
„En waaghalzerij?"
„Ook daarop."
Hij hief zijn glas op en trok een lijntje met Valentine, die hem lang en onderzoekend aankeek.

Ondertusschen werd het menu verder afgewerkt. Toen men eindelijk aan de kaas was, werd Krag een brief overhandigd.

„Er is groote haast bij," fluisterde de hofmeester. Krag opende den brief direct. Die was niet onder- teekend, maar Krag begreep dadelijk dat die van Falkenberg was. Hij las!

„Ik moet u dadelijk spreken. Ik wacht in de zijka- mer rechts van de spiegelzaal."

Noch de gastheer, noch de ritmeester namen eenige notitie van den brief, dien Krag gekregen had. Zij hadden het veel te druk met hun glazen en overstroom- den de roofofspin met vleierende complimentjes.

Maar Krag voelde dat Valentine's oogen zonder ophouden op hem gevestigd waren. Hoe zij van ver- langen brandde om te weten te komen wat er in den brief stond:

Krag begreep dat er iets ernstigs gebeurd was, maar vertrok geen spier van zijn gelaat. Hij vouwde den brief toe en stak dien in zijn zak en stond toen met een verontschuldiging van tafel op. De gastheer moest hem even excuseeren, een van zijn zakenvrienden wachtte hem, er was een belangrijk telegram gekomen.

Hoewel hij heel goed wist waar die zijkamer was, vroeg hij den hofmeester toch om er hem heen te brengen. Zoodra zij de zaal uit waren en alleen, greep Krag den hofmeester bij den arm en vroeg:

„Kent u mij?"

De hofmeester keek hem verbaasd aan.

„Meneer de mijnningenieur," begon hij.

Krag viel hem in de reden met een scherp:

„Kijk me eens goed aan. Ik ben geen mijnningenieur."

De hofmeester keek hem nog verbaasd aan.

„Ken je mijn stem niet? Luister eens goed," zeide

Krag.

Plotseling begon de hofmeester te begrijpen.

„U bent toch niet..."

„Zeker, ik ben het, Krag, de detective," antwoordde

Krag toen de hofmeester hem herkend had.

„Hemel, wat een maskerade," riep de man uit.

„Je weet nu wie ik ben en weet dat je al mijn bevelen moet opvolgen," ging Krag voort.

„U heeft ons eens een grooten dienst bewezen,"

zeide de hofmeester, „we zullen alles voor u doen."

„Ik vraag niet veel. Het is zeker meneer Falkenberg die daar binnen zit te wachten?"

„Ja."

„Is hij erg zenuwachtig?"

„Een beetje wel. Ik vind dat hij erg bleek ziet."

„Goed. Terwijl ik met hem spreek, ga jij naar de

zaal terug. Dan zullen ze je heel zeker uitvragen en

willen weten wie er op me wacht."

De hofmeester knikte. Hij kende dat soort nieuws- gierigheid.

„En dan antwoord je dat je dien persoon niet kent,

— dat je hem nooit gezien hebt. En beschrijf hem als

een lange, eenigszins gezette heer zonder baard."

„Goed."

„Maar om te weten dat ze je uitgevraagd hebben,

moet je me een teeken geven als ik terugkom."

„Heel goed, welk teeken?"

„Als ze je uitgevraagd hebben, verlaat je dadelijk

de zaal als ik binnen kom. Als ze je niets gevraagd heb- ben, kan je gerust blijven."

„Ik zal er aan denken."

„Goed, ga nou terug."

Kort daarop trad Krag de kamer in, waar Einar

wachtte.

Einar zag vreeselijk bleek en was erg zenuwachtig.

„Wat is er gebeurd?" vroeg Krag.

„Ik heb een brief gekregen, een anoniemen brief."

Einar gaf hem een brief, dien Krag las. Toen hij

dien gelezen had knikte hij en mompelde!

„Dat dacht ik wel. Dat dacht ik wel."

„We hadden met de mogelijkheid rekening ge- houden," zeide Einar.

„U bent nu dus wel getroost," vroeg de detective.

„Getroost?"

„Ja, nu u weet dat zij in leven is."

„Maar ik weet ook dat ze in de handen van die menschen is," antwoordde Einar, terwijl hij het hoofd afgemat tegen den rand van de tafel drukte.

Krag las den brief nog eens nauwkeurig over.

Het schrift was streng en stijf, men had blijkbaar niet de minste moeite gedaan om het te verdraaien.

„Ada, uw verloofde is nog in leven," luidde de brief.

„Wij hebben geen anderen wensch dan nog acht dagen

rustig te kunnen doorwerken. Zoodra wij bewijzen

hadden, dat u ons wilde tegenwerken, vonden wij het

noodig om een gijzelaar te nemen. Ada's wel en wee,

zels haar leven hangt af van uw optreden en dat uwer

vrienden. Indien u uw dagelijksch werk weer opvat en

niet de minste poging doet om u met onze zaken te

bemoeien, zal uw verloofde over een paar dagen bij u

terug zijn. U moet zelf de gevolgen dragen, als u een

andere handelwijze voortrekt."

„Wat wenst u te doen?" vroeg Krag.

Einar antwoordde niet. Hij toonde Krag een ring,

dien hij in zijn bevende hand hield.

DE KAAPSCHE LELIE.

Als Augustus in het land is, gaan de spitse bloemknoppen der Kaapsche Lelie, *Agapanthus umbellatus* open, de een na den ander, en spoedig is de top van den bloemstengel versierd met een tuil van blauwe bloemen. Onze foto toont een plant met zestien bloemstengels, die boven de lintvormige glanzende bladeren fraai uitkomen. Eischen stelt zij weinig. Gedurende den winter kan men haar in den kelder bewaren en is de behoefte aan water al zeer gering. In den zomer veel water en gier en wanneer zij een grooter woning wenscht, of versche aarde, dan geeft men dit in het voorjaar. Als solitaire plant mag zij er zijn.

„Deze ring lag in den brief. Het is mijn verlovings- ring aan Ada."

„Er is dus geen twijfel aan in wiens handen zij ge- vallen is."

„En daardoor ben ook ik in hun macht."

„U vertrouwt me zeker niet langer?"

„Zeker, vertrouw ik u, maar wat moet ik doen?"

„Niets dan op mij vertrouwen," antwoordde Krag.

„Wie heeft dien brief gebracht?"

„Ik kende haar niet."

„Haar? Het was dus een dame?"

„Ja, een jong meisje. Zij kwam in het donker naar

mij toe, terwijl ik op straat drentelde, en stak mij den

brief toe. Toen ik op keek, was zij onder de menschen

verdwenen. Zoodra ik den brief gelezen had, ging ik

hierheen."

Krag keek op de klok.

„Weet je mijn plan nog?" zeide hij.

„Ja, maar moeten we het nu niet opgeven?"

„Neen."

„Is zij — daar binnen?" vroeg Einar, terwijl hij met

zijn hoofd de trap op wees.

„De roofofspin meent u?"

„Ja."

„Ja, u weet dat we samen dineeren."

„Ik zou haar willen wurgen," zeide Einar, terwijl hij

de handen samendrukte.

„Doe dat niet," zeide Krag glimlachend. „In ieder

geval niet voor ik het laatste glas champagne met haar

gedronken heb."

XVII

De Spiegel.

Einar zag zijn vriend en beschermer vol bewondering aan.

„Wat bent u kalm," zeide hij, „al mijn zenuwen

trillen van spanning."

„Ik ben klaar, omdat ik weet wat ik wil."

„Ik zal dus op den bepaalden tijd met het rijtuig

gereed staan?"

„Natuurlijk."

„En u bent van plan Ada van nacht te bevrijden?"

„Ja."

„Weet u dan waar zij is?"

„Neen."

„Hoe zult u het te weten komen?"

„Door de roofofspin," antwoordde Krag.

„Dat zal zij u nooit zeggen."

„Ik heb een middel om haar te dwingen."

„Is dat middel wat u het laatste noemde?"

„Ja, maar ga nu heen. Zie hier vandaan te komen

zonder dat iemand u ziet."

„Ik zal mijn best doen. Tot ziens!"

„Tot ziens van nacht."

Krag ging kalm de spiegelzaal door waar het elegante première publiek begon binnen te komen.

In de rococozaal werd hij door de luide, schelle stemmen van den gastheer en den ritmeester begroet, die hem verweten dat hij zoo lang was weggebleven. Men had hem gemist.

„Ja," gaf Krag toe, terwijl hij plaats nam, „ik moet bekennen dat tien minuten van avond heel lang zijn."

Tegelijkertijd bemerkte hij dat de hofmeester verdwenen was. Men heeft hem dus willen uithooren, dacht

Krag, maar geen trek op zijn gelaat verried eenige

spanning.

Valentine, die altijd maar even het glas met de

lippen aanraakte, begon op te letten.

„Waarom zijn tien minuten van avond zoolang?"

vroeg zij vleierend.

„In uw gezelschap, waarde mevrouw, is ieder

minuut kostbaar."

De ritmeester scheen tevreden over dit compli- mentje, maar Valentine's gezicht betrok, het was

alsof zij iets achter Krag's woorden zocht.

Tot Asbjörn Krag's groote opluchting, was het menu nu eindelijk afgelopen. Er werden nu vruchten

en bonbons gepresenteerd met een ouden zoeten wijn.

Toen stond men op. De twee heeren zagen vuurrood,

en zelfs Valentine had een blosje dat haar zeldzame

exotische schoonheid echter nog verhoogde.

Zij verzocht Asbjörn Krag om zijn arm en de detec- tive leidde haar naar het heerlijke palmenhoekje,

waar juist de koffie werd neergezet.

De twee anderen heeren kwamen gichelend en luid

sprekend achter hen aan.

Op dat oogenblik zette het orkest den Treurmarsch

van Chopin in en Bissen schaterde van pret over dat

wonderlijke idee.

Toen de eerste sombere tonen weerklonken, hoorde

Krag Valentine duidelijk „br" zeggen en zag hij haar

in elkaar krimpen.

„Het is alsof we naar een begrafenis moesten,"

fluisterde zij.

„Wie weet," antwoordde Krag met een vreeselijken

ernst, „misschien is de dood in de nabijheid."

„Wat bedoelt u?" vroeg Valentine kortaf.

„Ik houd steeds rekening met den dood," ant-

woordde Krag.

„Is u bang voor den dood?"

„Neen, volstrekt niet. Als de tijd daar is, onderwerp

ik me gaarne. Maar zoo lang ik leef benut ik dien."

„Wat een raadselachtige uitspraak," zeide Valentine,

„kunt u den dood benutten?"

„Ja, als alles faalt is de dood mijn laatste middel."

Valentine keek hem aan, onderzoekend, onzeker.

„Het is de muziek," zeide zij, „die heerlijke treur-

marsch, die u weemoedig stemt." Zij wilde naar de

andere heeren toelopen, die sigaren aan het uitzoeken

waren, maar Krag hield haar tegen.

„Wacht even," zeide hij, „ik wilde u iets vragen."

„Vraag maar."

„U verzocht meneer Bissen dus om dit diner te

geven? Waarom wilde u zoo graag kennis met mij

maken?"

De schoone vrouw fronste het voorhoofd en wierp

een geïrriteerden blik op den architect, alsof het haar

ergerde dat hij haar geheim verraden had.

„Omdat ik graag mijn omganskring uitbreid,"

antwoordde zij, „en bovendien had ik van uw stout-

moedig optreden in de club gehoord. In één woord,

ik wilde u wel eens ontmoeten."

„Verwachtte u dat ik komen zou?"

„Waarom vraagt u dat?"

„Ik ben overtuigd, dat u dacht dat ik bedanken

zou."

„Nu ja, nu u er op aandringt, beken ik dat ik dat

gedacht had."

„Ik zou ook voor de invitatie bedankt hebben,"

zeide Krag, „als ik niet een bizondere, zeer dringende

reden gehad gehad om aan te nemen."

„Werkelijk? En wat was dat voor een reden?"

„Ik moest u ontmoeten. Ik moest u spreken."

„Moest?"

„Ja, moest en moet u spreken, daarom verzoek ik u

om een gesprek onder vier oogen."

„Op het oogenblik is het onmogelijk."

(Wordt vervolgd).

VOOR

Grappjes.

BEROEPSKEUZE.

De zoon: Vader heeft z'n heele vermogen verloren. En nu dringt zich de vraag bij mij op: wat zal ik hem nu laten worden?

LOGISCH!

Op het kantoor van een dorpskrantje komt een juffrouw vragen: „Wel, meneer, zijn er al brieven op mijn geplaatste advertentie onder letter A. 19?”

De nieuw aangestelde bediende zoekt het stapeltje brieven na, en antwoordt: „Nee, juffrouw, nog niet, maar er zal nu wel gauw wat komen, want ik heb vanochtend al 'n brief gehad onder letter A. 18. —

Houdt er de moed maar in!”

IN DEN WINKEL.

Vrouw: O, kijk eens, man, wat een pracht van een muizenval, jammer dat wij geen muizen hebben.

Allerlei Wetenswaardigs.

IETS OVER HET GETAL ZEVEN.

Wordt 13 beschouwd als een ongeluksgetal, 11 als een „gekkennummer” ook het getal zeven heeft sinds oude tijden zijn bijzondere betekenis gehad! In den Bijbel treft men het herhaaldelijk aan: Noach nam van alle rein vee 7 stuks mee in den ark; Farao droomde van 7 koeien en 7 aren. Rondom Jericho werden 7 ommevangen gedaan door 7 priesters met 7 bazuinen. Bij Israël viel om de 7 jaar het sabbathjaar in en om de 7 x 7 jaar het jubeljaar. Deze voorbeelden zouden nog met talrijke zijn uit te breiden, maar wij willen u nog doen zien, dat het getal 7 buiten den Bijbel veelvuldig wordt gebruikt. Er worden 7 wijzen genoemd: Solon, Tholer, Bias, Chilon, Myson, Cleobulus, Pittacus; er zijn 7 wereldwonderen: De pyramiden van Egypte; de Hangende tuinen van Babylon; de Dianatempel te Ephese; de Olympische Zeus van Phidias; het Mausoleum van Artemisia; het colossus van Rhodus; de vuurtoren van Alexandrië of 't paleis van Cyrus.

Keizer Diocletianus had 7 wijze mannen die hem opvoedden.

Bij den bouw van den dom te Keulen speelde het getal 7 eveneens een voorname rol. De afmetingen berustten alle op het getal 7 of veelvoud daarvan. In de portalen of gangen vindt men 7 nissen voor beelden; 7 kapellen omringen het koor, dat op zijne beurt weer getooid wordt door 2 x 7 pilaren; elk der vijf schepen van de kerk worden door 7 kolommen gescheiden, enz. enz.

Ook in spreekwoorden komt het getal 7 herhaaldelijk voor: Van iemand, die er ruw en wreed uitziet, zegt men: „Hij ziet eruit, of hij er 7 op heeft. „Zeven is een galg vol, en wanneer iemand te veel gedronken heeft, zegt men: Zijn hoed staat op half zeven.”

Herinneren we nog aan de uitdrukking „Mijl op zeven”, dan zullen onze lezers zeker wel met ons eens zijn, dat het getal zeven over verwaarloozing niet te klagen heeft gehad!

WATERPROEVEN.

Een bekend geleerde uit Zürich, Albert Heim, verhaalt ons van zijn ondervindingen met Zwitschersche waterzoekers, de zoogenaamde Rütlimänner, die 't zij in 't geheim, 't zij in 't openbaar met de hazelroewerken, de volgende interessante bijzonderheid.

Een gemeenteraad van een Zwitsers dorp gaf

IDYLLE.

hem eens de opdracht om in de omgeving van het dorpje te zoeken naar de geschiktste plaats om putten te boren. Hij onderzocht den omtrek, doch bevond dat de bodem bestond uit een mergellaag zonder diluviale bedekking, zoodat het dwaasheid zou geweest zijn, om aldaar te gaan graven. De gemeenteraadsleden lieten toen de z.g. Rütlimänner komen, en Heim, die bij het zoeken naar water door deze menschen aanwezig was, zag met eigen oogen, hoe op een bepaalde plek de hazelroede omsloeg. En toen men daar ging graven vond men een wel, die overvloedig water leverde.

Een verklaring voor de zonderlinge werking, die in deze menschen moet plaatsgrijpen, is moeilijk te geven. De geleerde geoloog zelf weet niet beter dan deze merkwaardige werking te vergelijken met het speuren van water op grooten afstand of in den bodem door sommige dieren, zooals paarden en kameelen, welke laatste soms op grooten afstand bemerken, wanneer zij in de woestijn een waterhoudende plek naderen.

DE VERJONGINGSKUUR.

Toen de oude heer Jan Vroolijk
Vijf en zestig jaren was,
En des avonds in z'n krant eens
Van professor Steinach las,
Werd de opgewekte grijsaard
Dadelijk zeer blij te moe,
„Dat is wat voor mij!” zoo riep hij,
„Ik moet vast naar Steinach toe.”

Reeds den dag daarop ging Vroolijk
Naar professor Steinach's huis,
„Lachend zei hij bij zichzelf:
„k Kom als jongeling weer thuis!”
Uitgelaten knikte Janus
Tot de meisjes om zich heen;
„Wacht maar!” — dacht hij — „Strakjes krijg ik
Vast aan elken vinger een!”

In de beste stemming schelde
Hij bij den professor aan,
Waar de knecht hem inviteerde
In de wachtkamer te gaan.
Maar wat las hij op een kaart daar?
Prijs van den verjongingskuur
Met garantie, duizend gulden;
Toen keek Vroolijk zwart en zuur

Want — dacht Janus — Duizend gulden!
En ik ben zoo arm als Job,
Nee maar, dat is nou verdikkie
Een verduiveld groote strop
Peinzend bleef hij zitten staren,
Maar plots deed hij blij een sprong:
„Ha, ik heb het lek gevonden!”
Juichte hij, „Straks ben ik jong!”

Toen de prof met Janus klaar was,
En hem zijne nota bood,
Riep de rakker hoogst verbaasd uit:
„Maar professor, sapperloot!
Adresseert u deze nota
Liever aan m'n ouwen heer
Want ik ben maar achttien jaar, dus
Minderjarig, dag meneer!”

J. Cats Jr.

IEDEREEN

Het moet een bijzondere physiologische werking zijn, die deze menschen doet bemerken, wanneer er ergens in den bodem water zit. Een der „waterzoekers” zei trouwens tegen Heim, toen deze hem in vertrouwen ondervroeg, dat hij het water zachtjes onder zich voelde doorstromen.

BROOD EN RUZIE.

In sommige streken let men nauwkeurig op, het brood op tafel niet verkeerd te liggen, daar er anders ruzie zal ontstaan. In Engeland vraagt men, als het brood verkeerd ligt, of er soms verraders aan tafel zitten. Deze gewoonte stamt uit den riddertijd. Toen werd namelijk een ridder, die op de een of andere manier aan zijn plichten te kort had gedaan, niet waardig geacht, behoorlijk voor hem te dekken, en men sneed het tafellaken op zijn plaats stuk en legde het brood verkeerd.

UTOPIA.

Wanneer wij spreken van een onbereikbaar ideaal, wanneer wij willen aanduiden dat de een of andere zaak slechts een hersenschim is, gebruiken wij vaak het woord Utopie. Slechts weinigen is de afkomst van dit woord bekend. Het heeft zijn ontstaan te danken aan den beroemden Sir Thomas More, die in 1516 een klein boekje uitgaf onder den titel „Utopia”. Het werkje be taat uit twee deelen. In het eerste schetst hij den toestand van Engeland, die in die jaren verre van rooskleurig was. In het tweede beschrijft hij een gelukkig eiland, waar geen ellende heerscht, waar de misdaad slechts bij naam bekend is. Er zijn geen slaven, en ook geen meester. Weelde kent men niet, want goud heeft op dit eiland veel minder waarde, dan ijzer, want dit laatste is nuttig voor den mensch, doch ook de armoede heeft er nooit aan de woningen geklopt. Kortom: het is een Eldorado, uit uitverkoren land, zooals het op aarde nimmer gevonden zal worden: een utopie dus.

Men vermoedt, dat More met dit werkje bedoeld heeft Koning Hendrik den weg te wijzen die leidde tot hervormingen, die dringend noodig waren.

Naar het idee van „Utopia” ontwierp later een Oostenrijksch officier een satirieke landkaart onder den naam: „Tabula Utopiae oder Schlaraffenland.”

Thomas More zelf eindigde zijn leven op 't schavot. Na den dood van Hendrik VII werd hij tot onder-sheriff van Londen benoemd en genoot hij de algemeene achting. Toen zijn „Utopia” twee jaar oud was, werd hij aan het hof van Koning VIII verbonden. In 1529 werd hij tot Lord-kanselier benoemd, doch in 1532 was hij genoodzaakt zijn ambt neer te leggen tot hij eindelijk in 1535 in den Tower werd onthoofd.

Verzuchting.

Ach, kwam er maar eens iemand die mij eeuwige trouw wilde zweren . . . al was het maar met één vinger. (Desnoods óók dan maar per phonograaf).

Trouwen per phonograaf.

De groote dag was al vastgesteld. Maar de bruid kon door omstandigheden dien dag niet verschijnen en nu wist de bruidegom een middel om uitstel te voorkomen. Hij zelf heeft reeds met overtuiging zijn „Ja” doen hooren. Thans is de beurt aan de bruid; na het plechtige: „wensch Gij” . . . „begeert Gij” . . . snikt zij lichtblozend haar „Ja” in de lucht. En als mama de stem van haar lieve Amalia hoort, wordt het haar te machtig